

Thiên Sứ Mưa

Contents

Thiên Sứ Mưa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	31
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	39
26. Chương 26	40
27. Chương 27	42
28. Chương 28	43
29. Chương 29	45
30. Chương 30	46
31. Chương 31	48
32. Chương 32	48
33. Chương 33	52
34. Chương 34	53
35. Chương 35	55
36. Chương 36	58
37. Chương 37	60
38. Chương 38	62

Thiên Sứ Mưa

Giới thiệu

Trần Hoài Dương: Là một nữ sinh rất bình thường nhưng lại có điểm thu hút rất đặc biệt. Có một m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-mua>

1. Chương 1

Tôi thật sự không tin vào mắt mình...

À không phải là không tin mà là không muốn tin....

Không muốn tin có thể gặp lại anh ấy....

Anh đứng đó, trong ánh mắt ngây dại của hàng trăm nữ sinh. Tiếng hò hét, tiếng máy ảnh vang lên dường như át cả tiếng tim đập liên hồi của tôi

Đúng anh rồi...

Thiên Bảo...

Người con trai với mái tóc hung đỏ rụng rở, khuôn mặt góc cạnh nam tính, sống mũi cao thẳng đứng phảng phất cái tôi kiêu ngạo của quý tộc Châu Âu, đôi tròng mắt nâu màu cà phê đặc biệt và đôi môi dày quyến rũ nhếch lên vô cùng ngạo nghễ.

Đó là người con trai xuất hiện trong bao giấc mơ của tôi, hai năm rồi vẫn vậy, chẳng đổi khác dù chỉ một chút...

Tôi thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết, sức lực dường như bị ai rút cạn, yếu đuối đến đáng thương. Ánh nắng gay gắt của mùa hè Sài Gòn làm bốc lên mùi hạt phượng hăng hắc khiến tôi khó chịu. Tôi quay người, cố lê bước về lớp. Từng bước, từng bước mà nặng như đeo chì, nặng đến nỗi tôi không muốn bước nữa, đến nỗi muốn quay lại nhìn anh rõ hơn, nhìn anh như hai năm trước....

...Thiên Bảo mối tình đầu của tôi....

.....

Mưa rào xối xả, từng hạt mưa mảnh dội xuống mặt đất khô làm nó sủi bọt, mưa rơi xuống, bắn lên mái hiên tôi đang đứng, bắn lên cả chiếc váy trắng của tôi làm nó loang lổ những vết tròn sẫm màu lốm đốm.

Tự nhắc mình khi đi chơi mùa này sẽ mang theo ô, tôi lục túi xách tìm điện thoại để gọi ama báo cáo tình hình thì tức đến nỗi muốn đập đầu vào tường...

Ôi trời ơi, điện thoại hết pin...

Cố hít một hơi thật dài để kìm nén hành động ném chiếc điện thoại đi thật xa. Đầu óc tôi bắt đầu xoay vòng vòng. Trời mưa như vậy làm sao mà tôi về nhà được đây? Bến xe bus cách đây rất xa, phải chạy mưa mới đến được. Tôi tự lực lại chiếc ví, mong sao vẫn còn tiền, có thể đủ để đi xe ôm hoặc đón taxi...

Số đen... tổng tài khoản chỉ còn 15.000 nghìn...

Tôi đập tay vào trán, nhìn trời mưa trắng xóa mà thấy run cả người. Bây giờ chỉ còn nước đợi mưa chạy ra bến xe thôi. Tôi giờ cái túi sách lên đỉnh đầu, chần chừ không chịu đi, cuối cùng lấy hết dũng khí nhắm mắt chạy bừa...

Chạy mãi, chạy mãi mà cảm tưởng mình vẫn đứng nguyên tại chỗ. Nghĩ thật là quái lạ, chân tôi vẫn chưa bị què mà. Mở mắt ra thì thấy gấu váy mình bị một cánh tay rắn chắc nắm lấy...

Á á dê sờ. hần ta, hần ta định vén váy tôi lên sao?

“Nhóc con, trời mưa như vậy chạy đi đâu? Không sợ à?”

Hớ, hần ta nói cái gì vậy? chẳng nhẽ...

Không để tôi kịp suy nghĩ thì hần ta kéo mạnh một cái, tôi bị bật lại mái hiên, nắm chổng chơ dưới đất, đầu suýt nữa đập vào tường. Huhu bạo lực, bạo lực, trong cuộc đời rải hoa hồng của Trần Hoài Dương này chưa từng bị bạo lực như vậy. Tên khốn này, thật không biết thương hoa tiếc ngọc.

Mắt tôi long lên, định bụng nhảy bổ vào hần ta dạy ột bài học thì ngay lập tức bị đơ tại chỗ...

Ôi trời, anh chàng này thật là supper boy, siu mĩ nam. Trước mắt tôi là một chàng trai dáng dong dỏng cao, mái tóc hung đỏ ướt nhẹ ôm lấy khuôn mặt đẹp trai, áo sơ mi trắng do nước mưa mà bám chặt vào người làm lộ ra từng mảng cơ bắp nam tính. Ừ chà chàng mĩ nam này, không chỉ đẹp trai mà còn có bò-dy “so hot” nữa. Hắc hắc cảm giác được gặp mĩ nam là như vậy sao, vô cùng phấn khích, máu mũi như muốn phun ra. Á á, bụng anh có sáu múi kìa.

Chàng mĩ nam có vẻ rất khó chịu khi bị tôi nhìn như vậy, chàng ta quăng cho tôi cái lườm cháy cổ áo. Híc mị lực phi thường, đến lườm người khác cũng đẹp trai như vậy. Bây giờ tôi mới phát hiện anh ấy có đôi mắt màu nâu, sâu và đẹp đến kì lạ, có cảm giác rất lạnh lung. Tôi bị đôi mắt ấy thu hút, cứ bị hút mãi, hút mãi cho đến khi chất giọng lạnh băng của anh ấy vang lên:

“Nhóc con, đừng có mà nhìn tôi chòng chọc như thế”

Một câu nói như vậy mà làm tôi ngẩn ngơ, đến nỗi quên mất mình đang ngồi dưới đất, quên mất anh ấy đã đi rồi...

Lần gặp nhau đầu tiên đặc biệt như thế, kì lạ như thế... Vậy mà...

.....

2. Chương 2

“Ê Dương”

“Ừm”- Tôi mệt mỏi đáp lại con Ngọc

“Làm sao vậy, trông có vẻ mệt mỏi dữ”

“Không có gì, chỉ buồn ngủ thôi”

“Ờo ôi, mà y thì lúc nào cũng ngủ, đồ đầu heo”

Tôi không nói gì, chỉ quắc mắt với nó, nó lè lưỡi trêu người tôi. Con nhỏ này, lúc đầu gặp tôi còn là một bé nai tơ chính hiệu, chẳng biết bao giờ đã tu luyện thành sói rồi. Đáng chết, ngày mai chị sẽ dạy cho người một trận.

“Không chơi với mày nữa, vừa này mày có để ý không? Anh chàng hotboy đó, nghe nói vừa chuyển đến từ trường EDU. Ôi trời sao lại có người đẹp trai vậy chứ...” – Con Ngọc làm động tác chống cằm ra vẻ vô cùng mộng mơ. Chẳng hiểu sao nghe nó nói vậy tôi chẳng còn tâm trạng trêu nó như mọi hôm nữa

“Mày nói thế không sợ anh Thành của mày nghe thấy à? Bữa trước vẫn chưa chừa à?” – tôi ngáp một cái thật dài, với tay đeo cái headphone, chỉnh mp3 nghe một bản ballads buồn của Adele, gục đầu xuống bàn một hồi.

Con Ngọc thấy tôi như vậy thì nhăn mặt, buồn chán chạy lên bàn trên tám chuyện với mấy đứa con gái. Tôi có nghe loáng thoáng thấy từ Thiên Bảo, có lẽ đang nói về anh ấy..

Trường EDU ư? Không chỉ vậy đâu, anh ấy còn là học sinh đứng thứ 3 toàn quốc, thiếu gia tập đoàn đá quý IM nổi tiếng, là mẫu người lý tưởng của 250.000 nữ sinh. Tất cả những điều đó tôi đã biết rất lâu, ngay cả những sở thích nhỏ nhất nhất của anh tôi đều thuộc nằm lòng, chỉ là tôi không hiểu? tại sao anh lại phải chuyển trường, tuy Hoàng Hà là một ngôi trường khá nổi tiếng nhưng so với EDU thì chẳng bằng một góc. Với lại ở đó chẳng phải vẫn còn...

“Á Á Á”- Tiếng hét xé gió của đám nữ sinh làm cắt dòng suy nghĩ của tôi

Nhíu mày nhòm dậy, thấy ngoài cửa lớp có cả đám nữ sinh đam bu lại một chỗ, đôi lúc còn có người hét lên một tiếng rồi ngã xuống đất. Đám con gái lớp tôi cũng chẳng kém cạnh, thấy vậy cũng xô nhau chạy ra, cá tiêng là bọn chúng chẳng biết gì đâu. Nhìn kìa, trán đứa nào đứa ấy dán hai từ “hóng hớt” to đùng.

“Dương dương, ôi ôi trời ơi ra đây, ra đây” – Tiếng con ngọc từ ngoài cửa lớp vọng vào

“Có cái gì vậy?” – Con nhỏ này, loa mồm sao to vậy nhỉ?

“Là...là hotboy EDU..á á...đừng chen, đừng chen nữa..”

Môi tôi lập tức mím chặt lại

Bảo...

3. Chương 3

Đầu óc tôi bị tên gọi đó làm cho điên đảo, cố dung chút lý trí sót lại kìm chế mình không được đi ra ngoài nhưng chân cứ vô thức bước đi. Từ khung cửa sắt đã chặn người, tôi nhìn thấy nụ cười cao ngạo của anh. Hình ảnh ấy làm tim tôi đập lỡ một nhịp..

Con người ấy thật lạ, đẹp đến nỗi làm người ta cứ phải ngắm mãi, bao năm rồi cái cảm giác nhộn nhạo khi nhìn anh vẫn chẳng đổi, vẫn là con người ngày ấy mà sao thấy xa cách quá...

Nước mắt không tự chủ được ứa ra. Híc đã bao nhiêu lần nói sẽ không khóc nữa mà vẫn chẳng kìm được. Tôi đưa tay lên dụi mắt, chân lùi lại muốn bước đi nhưng không được nữa, đám con gái đằng sau tôi cứ đẩy lên, tôi cố chống tay lên cửa sổ mong sao không bị kẹp thì mất đà, đầu đập vào khung sắt. Ái ui, tôi đảm bảo nếu không ra khỏi đây nhanh thì một là bị đè chết, hai là bị đập đầu cho đến chết thôi.

Bất giác đưa mắt lên nhìn...

Không...

Không phải đâu...

Tiếng hét phấn khích của mấy đứa con gái đằng sau tôi vang lên, hah..ha..có lẽ họ cũng bị ảo giác như tôi sao? Không đâu..không đâu chắc chắn anh đang nhìn họ..chắc chắn không nhìn tôi đâu, Trần Hoài Dương anh sẽ không nhìn một con bé nhả tâm như mày đâu.

Tôi có dùng chút can đảm còn lại ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh cuộn trào mãnh liệt như con sóng trên đại dương rồi bỗng chốc vụt tắt như bao ngôi sao băng mà tôi vẫn thường mơ tưởng, nhanh đến nỗi tôi đã tưởng nó là ảo giác...

Anh không còn cười nữa, nhìn mặt anh lúc này bình thản đến kì lạ, dường như anh là quan tòa, còn tôi..chỉ là một tên tội nhân mà anh căm ghét.

Anh nhìn tôi, môi mấp máy khẩu ngữ câm

“ ... ”

Tôi sững người hồi lâu sau mới đáp lại anh..

“ ... ”

Ánh mắt hai chúng tôi giao nhau, trong vòng 1/100 giây hình như tôi thấy có cái gì đó hiện hữu trên khuôn mặt anh mà phải rất lâu, rất lâu sau tôi mới đoán ra được đó là gì...

“Cốp”

Ôi trời tôi biết ngay mà..

“Cốp”

Ai ui đau quá

“Cốp”

“Cốp”

“Cốp”

.....

Hơơ, sao đầu mình ong ong thế này??@.@ Mất tôi lập tức bị bảo phủ bởi một màn sương mờ, trước khi ngất đi tôi chỉ thấy tiếng hét xé vải của con Ngọc vang lên...

“TRỜI ƠI..DƯƠNG.....!!!!!!”

“Ừm...”

Đầu thế này? Tường trắng, ga giường trắng...éc không phải là phòng y tế đó chứ...

“Tĩnh rồi hả?”

Tiếng nói dịu dàng, trầm ấm vang bên cạnh. Tôi liếc nhìn người đó, người con trai với mái tóc vàng óng như ánh mặt trời, đeo kính mắt trông rất trí thức, sống mũi cao, lông mày lười kiếm nhưng lại dịu hiền đến kì lạ, anh ngồi trên chiếc ghế sofa màu cà phê, mặc áo blue, nhìn tôi cười châm chọc..

“Xì”- tôi xì một tiếng rõ dài- Đại ca, huynh chơi trội từ bao giờ vậy? em tưởng anh chuộng cái ghế màu kem kia lắm mà, mới đổi cái ghế này từ bao giờ vậy?

Anh cười, tay theo thói quen chỉnh lại gọng kính. Tên này, thói quen như vậy mà chẳng đổi được, tôi dám chắc ông dùng chiêu này để mê hoặc nữ sinh đây mà...

Quên không nói cho các bạn biết, chàng trai đang ngồi ở đây tên là Tùng, là anh trai kết nghĩa của tôi và cũng là bác sĩ của một bệnh viện nổi tiếng, . Tuy vậy thời gian ảnh tới đó chỉ đếm trên đầu móng tay (tôi thật sự không hiểu vì sao họ còn giữ người vô trách nhiệm như ông lại nữa), tất cả thời gian còn lại anh đến trường tôi nhận chức chuyên viên y tế. Người ta thường nói “Mĩ nam họa thủy” quả không sai, từ khi anh đến dạy ở trường tôi không biết đã bao nhiêu lượt nữ sinh ra vào cái phòng y tế này (xin nói thêm trước đây nó vắng như chùa bà đanh):“Này anh làm việc như thế không thấy phiền à?” lần đầu tiên gặp nhau tôi đã hỏi anh như vậy nhưng đáp lại chỉ là nụ cười hiền từ cùng động tác đẩy gọng kính vô cùng ngứa mắt.

“Con bé này, đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì, chỉ là em đang nghĩ làm sao mà mình vào được đây thôi”

Anh rót một cốc cà phê thơm phức, đưa lên miệng nhấp một ngụm, đi đến cạnh tôi, thở dài:

“Còn không phải cô bạn em khóc lóc với anh, bảo anh đến xem em đã chết chưa hay sao? Thật là, chẳng phải chỉ bị đập đầu vào tường, giả bộ bất tỉnh thôi hay sao?”

“Hắc hắc, lại bị anh phát hiện rồi”

Tôi chun chun mũi, giành lấy cốc cà phê ngay trước mặt anh, tu một hơi thật dài. HiHi cà phê anh pha uống mãi mà vẫn thấy ngon, hài nhiều lúc tôi nghĩ nếu anh mở một quán coffee nhỏ chắc phải hốt bạc nhiều..

Anh cười khỏ nhìn cốc coffee rỗng trên tay tôi, cầm lấy nó, đi đến bồn nước, vừa rửa vừa nói:

“Muội muội đáng yêu ơi, em không biết uống chung cốc là rất mất vệ sinh sao?”

Tôi ngả người tựa vào thành giường, mặt lộ ra vẻ phấn khích:

4. Chương 4

“Đại ca, ai bảo anh dùng coffe quuyền rũ em, cái gì cũng được nhưng coffee của đại ca tiểu muội muội này làm sao dám không uống chứ ”

Anh cười to thành tiếng, Lau tay bằng một chiếc khăn mùi xoa nhỏ, tay với lấy chiếc hộp y tế, đặt nó xuống cạnh tôi. Híc lại thay bằng đây mà.

“Hyunh, chiếc khăn mùi xoa này hyunh vẫn còn giữ sao?”- Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc khăn mùi xoa hình heo con khâu một cách cầu thả trên tay anh. Nó chẳng phải là...

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng tháo băng trên đầu cho tôi, thoa lên trên đó một chút thuốc đỏ và loại thuốc màu xanh đặc sệt nào đó...

“Nhóc con, lần sau đừng nên đến chỗ đông người như vậy nữa, sẽ bị dè chết đó” – anh xoa xoa đầu tôi, như một người anh trai

“Hehe không sao không sao, đến lúc đó em sẽ lại xài chiêu giả bộ ngất thôi, đảm bảo voi cũng không dè chết được!!^o^ ^o^ ^o^”

Anh lườm tôi một cái rõ dài, cẩn thận băng lại vết thương cho tôi..

“Nghe nói cậu ta đến đây...”- giọng anh nhẹ như gió thoảng nhưng lại rõ ràng đến nỗi tôi không thể chối bỏ- “em định làm gì?”

Tôi cười khỏ:

“Anh nghĩ em nên làm gì đây, chạy đến bên anh ấy cầu xin tha thứ hay tiếp tục cuộc sống mà không có trái tim?”

“Dương, không phải em không có trái tim mà chỉ tại em chối bỏ nó thôi...”

“Vậy cảm giác năm ấy là thế nào, anh cũng biết nó mà, đau đến xé tim gan, anh biết không, lúc ấy em chỉ muốn quay lại nhìn anh ấy một lần nữa, chỉ muốn nói với anh ấy em vẫn còn yêu..yêu anh ấy rất nhiều nhưng kết quả thì sao..Haha, em vẫn bước đi, anh không biết sao, em nhắm tâm đến như vậy đó, anh biết trước khi rời đi anh ấy nói gì với em không..Đó là ‘Trần Hoài Dương, cô là người không có trái tim, cô là một con quỷ’ em đã ước gì lúc ấy mình chết đi.., ít ra chết đi rồi sẽ không đau khổ như vậy nữa”

Tôi gắt lên, vừa nói vừa cười như điên dại. Từng nhìn tôi, môi mím chặt lại:

“Dương..đừng nói nữa..”

“Sao vậy, anh ấy bây giờ quay lại rồi, quay lại trả thù em rồi, sao anh không để cho em nói hết đi. HAha vừa nãy em thấy anh ấy ở cửa sổ, anh ấy đã nhìn em anh có biết không? Anh ấy nhìn em rất lâu, anh có biết anh ấy đã làm gì không? Anh ấy nói ‘Tôi hận cô, TRẦN-HOÀI-DƯƠNG’ haha, hóa ra vậy, anh ấy hận em, anh ấy nghĩ em là người bỏ rơi anh ấy, anh ấy muốn lấy lại tất cả những..húchức..bây giờ em còn gì sao...húchức, em mất tất cả rồi..hức..hức mất hết rồi” Nước mắt tôi rơi ra, ướt đầm gương mặt, miệng lưỡi đắng ngắt

Tùng nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, tôi khóc nức lên trên vai anh làm ướt cả một mảng áo blue. Tay anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi, nhịp nhàng cùng những tiếng nức của tôi..

“Ngoan nào..đừng khóc..đừng khóc nữa..”

Nắng mùa hè tràn vào phòng y tế, phản chiếu lên chiếc giường trắng tinh khiết tạo thành những vệt vàng lốm đốm, Tùng đưa cho tôi một chiếc khăn bông hồng nhạt, tôi nhận lấy, giọng có chút châm biếm:

“Đại ca, anh là con trai sao lại dùng màu hồng thế!”

“Nhóc con, vẫn còn tâm trạng đùa cợt sao?” – Anh nhíu mày nhìn tôi- “Anh thật không hiểu nổi con người em nữa rồi, lúc thì cợt nhả, lúc thì lạnh lùng, lúc thì yếu đuối, TRẦN HOÀI DƯƠNG Ơi TRẦN HOÀI DƯƠNG, rốt cuộc em là ai vậy?”

Tôi lè lưỡi đáp lại anh:

“Em chính là TRẦN HOÀI DƯƠNG học sinh lớp 10a2, Trường Hoàng Hà, con của Ông Bà TRẦN ĐỨC HÒA và Lê Thị Lan...Hihi anh còn muốn biết gì nữa không?”

Anh thở dài, nhìn tôi bất lực. Tôi đắc ý thả người xuống chiếc giường trắng tinh, đột nhiên thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Có lẽ là do cốc coffee vừa nãy...

Không khí trong phòng y tế im lìm hẳn, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng anh Tùng lật báo và tiếng thở đều đều của tôi. Thoải mái..Thoải mái..Thoải mái..>O

“DƯƠNG.....”

“...”

“HuHU Dương mày đây rồi, có sao không vậy, mày làm tao lo quá, huhu..” Con Ngọc không biết từ cái xó xỉnh nào bay vào, làm tôi giật mình ngã lộn xuống đất, huhu cho dù khi nãy tôi có giả vờ ngất xỉu đi nữa nhưng sự việc bị đập đầu là có thật, thật 100% đó..huhu đau quá...

“Dương, mày bị làm sao vậy, sao lại ngã xuống đất thế kia, á á á, không phải mày bị trọng thương đến nỗi không biết trời đất trăng sao gì đó chứ...”

Con Ngọc lại bắt đầu cái loa phát thanh của mình. Trắng trắng cái đầu mày ý, đến mặt trời tao còn không thấy nữa là..huhu số tôi đen quá, tại sao lại vớ được đứa bạn như nó chứ.

“HuHu Dương, sao mày không trả lời tao, mày mày bị làm sao thế? ” Nó vừa nói vừa vỗ bốp vào lưng tôi. Ặc, nó định giết người à

Nhờ phúc của nó mà tôi bị sắc gần chết, giương to mắt căm thù lên nhìn ông anh trai kết nghĩa đang giả bộ ngồi đọc báo, úi chà, có vẻ chăm chú lắm, tôi biết thừa lão nín cười từ nãy đến giờ mà.

Cuối cùng có vẻ không nhìn được nữa, Lão ta hừm một tiếng. Hành động của con Ngọc lập tức dừng lại. Có vẻ nó không biết ống đang ở đây..

“A...a...anh anh Tùng” Con Ngọc mặt đỏ như cà chua, đưa tay lên che miệng có vẻ rất thực nữ (au: Thực nữ?!!)- “Em..em không biết anh đang ở đây..”

“Oh, không sao” – Tùng đáp lại bằng nụ cười rất chi là ga lăng

Con Ngọc bị vẻ phong trần tuấn kiệt của anh Tùng đánh gục, lập tức bóng bay trái trái tim bay lên ngàn ngút, Vội nở một nụ cười e thẹn:

“Ôi, phải cảm ơn anh quá, nếu không có anh không biết Dương phải làm sao nữa...” – Đúng rồi, nếu không có anh Tùng thì tôi đã bị bà đập cho sắc chết rồi

“HaHa, có sao đâu đó là trách nhiệm của anh mà” – Ủi da, trách nhiệm kìa

“Hihi đâu có..”

“Haha thật mà”

“ ... ”

“ ... ”

....

5. Chương 5

Tôi ngơ ngẩn nghe hai người bọn họ bày trò hihi haha. Khí nóng dồn lên tới tận đại não, chui xuống tiểu não, dâng lên bán cầu não cuối cùng thét ra ngoài miệng:

“Hai người thôi đi, sến quá!!!!>OOOO<”>

Hai người đó giật mình nhìn tôi, con Ngọc thấy tôi nói được lập tức nhảy bổ lại:

“A Dương, mày nói chuyện được rồi hả?”

Tôi hít một ngụm khí lạnh, kiềm chế không tát cho ông anh đang cười khúc khích đằng kia một cái:

“Không nói với mày nữa, tao về lớp đây” Thật là tâm trạng định cúp tiết của tôi bị nó đập tan tành rồi

Con Ngọc thấy tôi đi như vậy thì có chút ngơ ngẩn, vội vàng chào anh Tùng lần cuối rồi chạy theo tôi...

“Hừm, Dương này hôm nay mày bị làm sao vậy, từ lúc gặp anh chàng hotboy EDU đó tao thấy mày cứ thất thần sao ý...”

Tôi cố nặn ra một nụ cười tươi tỉnh nhất có thể đáp lại nó:

“Đâu có..”

“Thật à?”

“Ừm”

Cả quãng đường về lớp tôi và Ngọc không nói với nhau tiếng nào. Được một lúc lâu, tôi nói với nó:

“Mày xin cô cho tao nghỉ tiết cuối nhé”

“Một sao?” nó lo lắng nhìn tôi

“Một chút”

“Cần tao đưa mày về không?”

“không cần đâu”

“Ừm vậy để tao xin cô cho..” Nó nhìn tôi có chút ngập ngừng

“Ok, tao đi đây” Tôi làm ngón tay chữ V với nó, tiến nhanh về nhà xe..

....

“Cạch”- Tiếng khóa cửa vang lên, không có ai ở nhà, vậy cũng tốt.

Tôi nhẹ nhàng dựng chiếc asama vào góc tường, thở một hơi, đi lên phòng..

Tiến lại chiếc tủ đồ cũ, mở ra thấy bụi đã bám đầy, trong đó có đồ chơi của tôi khi còn nhỏ, giấy khen học sinh giỏi và mấy sấp bài kiểm tra đạt điểm giỏi. Tôi bới chúng ra, lấy từ đồng đồ aayss một chiếc hộp gỗ

khá đơn giản. Chiếc hộp gỗ màu nâu, bên trái có vẽ một bông hoa hướng dương màu vàng cam, bên mé phải có khắc chữ “My sunflower”.

Tay tôi dường như đông cứng lại, run run mở chiếc hộp đó ra. Trong đó để một tấm thiệp màu hồng nhạt có gắn cổ khô, dòng chữ màu đen đã nhạt màu nhưng đẹp đến kì lạ:

Sinh nhật vui vẻ công chúa của anh

Mãi yêu em!

Kí tên...

...Thiên Bảo...

6. Chương 6

Tôi miết nhẹ trên từng con chữ, trong đầu hiện lên một đoạn kí ức mong manh..

....

Trong cái nắng gay gắt mùa hè, một cô bé tóc buộc lệch, đi giày thể thao khỏe khoắn, đứng trước mặt một chàng trai tóc đỏ rực rỡ, đeo cặp chéo vai gương mặt góc cạnh nam tính nhưng lại lạnh lùng đến lạ

Tôi nở nụ cười thật tươi:

“Thiên Bảo, đây là quà của em, anh nhận lấy đi”

Thiên Bảo hờ hững liếc nhìn chiếc hộp màu hồng hình trái tim, hình như có vẻ rất quen thuộc với cảnh này, lạnh nhạt lên tiếng:

“Không lấy”

Mặt tôi ỉu xiu như cái bánh đa nhúng nước, phồng má đáp lại:

“Hừm, sao vậy, em đã mất một tuần để làm nó đó, anh thấy không tay em sưng lên rồi nè” nói rồi giơ hai bàn tay sưng húp như móng heo lên trước mặt anh.

Ái chà, nói thế nào nhỉ, sau cái ngày gặp định mệnh hôm đó, sau khi đã rõ gốc tích của anh (thực ra là đàn anh khối trên>O< hạnh=“” phúc=“” quá),=“” trần=“” hoài=“” dương=“” tôi=“” quyết=“” định=“” ngày=“” ngày=“” theo=“” đuổi=“” tuần=“” tuần=“” theo=“” đuổi=“” tháng=“” tháng=“” theo=“” đuổi=“” anh.=“” mọi=“” việc=“” tiền=“” triển=“” khá=“” là=“” thuận=“” lợi,=“” chỉ=“” có=“” chút=“” xiu=“” bắt=“” lợi=“” là=“” cái=“” tăng=“” bằng=“” đó=“” vẫn=“” lạnh=“” như=“” tiền,=“” tuy=“” được=“” một=“” bông=“” hoa=“” hướng=“” dương=“” xinh=“” xắn=“” dễ=“” thương=“” như=“” tôi=“” theo=“” tới=“” tận=“” chân=“” trời=“” nhưng=“” hàn=“” độ=“” có=“” vẽ=“” chẳng=“” giảm=“” sút=“” một=“” chút=“” xiu,=“” báo=“” hại=“” tôi=“” mùa=“” hè=“” theo=“” anh=“” mà=“” phải=“” mặc=“” áo=“” bông=“” (=“” chết=“” ngót=“” đi=“” được).=“” còn=“” tiền=“” triển=“” sao?=“” haha=“” đó=“” là=“” bây=“” giờ=“” cảm=“” xúc=“” của=“” anh=“” rất=“” rõ=“” rệt,=“” như=“” ánh=“” mắt=“” anh=“” khó=“” chịu=“” nhìn=“” cái=“” móng=“” heo=“” của=“” tôi=“” bây=“” giờ=“” đây...=“”>

Anh đưa mắt khó chịu nhìn tôi như nhìn một con đĩa bám đuôi người khác rồi lạnh lùng quay đi. Hừm hừm đi gì vội thế...

Tôi vươn tay ra nắm lấy chiếc cặp của anh, anh quay người lại nhìn tôi.

“Bỏ ra!”

“Em không bỏ đó”*gương mặt đầy vẻ đắc chí*

ANH không nói gì, tay đưa ra giật quai cặp lại nhưng tôi nhất quyết không chịu buông. Cuối cùng không chịu nổi bộ mặt “giỡn” của tôi anh mới nhàn nhạt lên tiếng:

“Cô muốn gì?”

Haha cá mắc câu rồi..

“Em muốn..”

Tôi với tay giật cái cặp lại, mở ra nó ra. Ủi giời ơi sao toàn sách vậy nè. Không để tốn thời gian tôi để hộp quà trái tim của mình vào đó. Ái chà càng nhìn càng đẹp.

Lưu luyến đóng nó lại, đưa cho anh. Bỏ qua cái bộ mặt “cô vừa làm gì đó” của anh. Tôi chạy đi, chạy được một quãng thì thấy anh vẫn đứng đó nhìn tôi khó hiểu. Mới dừng lại, vừa cười vừa hét to :

“THIÊN BẢO, ANH PHẢI MỞ QUÀ ĐÓ, DÙ VỨT NÓ ĐI CŨNG ĐƯỢC, NHƯNG ANH NHẤT ĐỊNH PHẢI MỞ NÓ NHÉ!!”

Nắng vàng trải dài trên mặt sân trường gồ ghề, ấm áp như chính tâm hồn tôi..

7. Chương 7

Tôi thở một hơi thật dài, lấy từ bên trong một xấp hình đã cũ.

Tấm thứ nhất là hình ảnh một chàng trai tóc đỏ, ngồi đọc sách dưới tán phượng xanh ngắt

Tấm thứ hai vẫn là chàng trai đó đang chơi bóng rổ...

Tấm thứ ba vẫn là người đó nhưng đang gục trên bàn, mắt nhắm nghiền trông có vẻ rất mệt mỏi...

...

Cứ từng tấm, từng tấm được lật lên như những kỉ niệm trong lòng đang bị xới lên, từng hồi..từng hồi làm tim tôi đau đốn..

Đến tấm cuối cùng...

Là hình ảnh một đôi nam nữ, cô gái với mái tóc buộc lệch tinh nghịch, gương mặt ánh lên sự láu cá tuổi học trò, bên cạnh vẫn là chàng trai trong bức ảnh trước nhưng có phần đổi khác. Không còn là gương mặt lạnh lùng vốn có, tuy lông mày đang nhíu lại khó chịu nhưng ánh mắt màu nâu cà phê đó lại ánh lên vẻ dịu dàng khó nói và đôi môi mỏng có vẻ hơi nhếch lên...

Đúng rồi...

Tay tôi lướt nhẹ lên đôi môi của chàng trai..

Thiên Bảo...

Người ta nói tâm trạng của con người luôn hiện lên qua đôi mắt vì đó là tâm hồn của họ, nó như một quyển sách mở, chỉ cần nhìn vào đó cũng có thể biết người ta nghĩ gì

... Người con trai đó lại rất khác. Những lúc vui hay buồn đều không hay hiện qua ánh mắt

...mà là môi...

Lúc khinh bỉ một người nào đó môi sẽ nhếch thành một nụ cười nửa miệng. Lúc vui môi sẽ hơi nhướn lên, dù là một nụ cười rất nhẹ thôi nhưng lại làm người ta hạnh phúc...

Còn đau khổ...môi sẽ mím lại

Tôi lại hồi tưởng khung cảnh hồi sáng...

...

Trong tiếng hét dữ dội của nữ sinh, anh nhìn tôi bằng ánh mắt bình thản, môi mấp máy khẩu ngữ câm..

“Tôi hận cô”

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, đáp lại anh:

“Tiền bối, gặp lại rồi”

Trong 1/100 giây tôi đã nhìn thấy biểu hiện thoáng qua trên mặt anh..

Đó chính là cái mỉm môi nhẹ...

Rất nhẹ thôi nhưng tôi biết. Đó chính là nỗi thống khổ của anh...

Tiền bối...

Đó là tên gọi tôi dùng để gọi đàn anh khối trên nhưng....chưa bao giờ gọi anh như vậy.

Rất lâu, rất lâu về trước anh có lần đã hỏi tôi:

“Tại sao em không gọi anh là tiền bối?”

Tôi đã không suy nghĩ mà đáp lại anh:

“Vì anh là người em yêu nhất”

“Vậy bọn họ không phải sao?”

“Không phải, em chỉ yêu mình anh thôi..”

....

Tôi cười khổ, lật nhẹ bức ảnh ấy lại. Đằng sau bức ảnh có dòng chữ nhỏ màu tím viết rất nắn nót, hình như là chữ của con gái..

I wish: you love me forever

(ước rằng anh yêu em mãi mãi)

8. Chương 8

Tôi nghĩ thật sự không ổn rồi, càng ngày mình càng đa sầu đa cảm hơn. Cẩn thận sẽ có ngày mình biến thành Lý Thần Sầu ý chứ, không được không được dạng như tôi ít nhất phải là Tiểu Long Nữ hoặc Dương Quá (!!!)

Tự trấn an mình bằng mấy cái vỗ đầu, tôi đi vào phòng tắm thay quần áo sau đó xuống nhà xem tivi. Xem được một lúc thấy có cái gì đó thật sự không ổn, ngồi 5 phút sau mới biết hóa ra là cái bụng đang biểu tình dữ dội. Vội vàng lục đục xuống bếp mở tủ lạnh kiểm đồ ăn. Ha ha hóa ra mẹ vẫn còn để miếng bánh mì hôm trước lại. Tôi nhanh như cắt dứt nó vào miệng nhồm nhòa nhồm nhoàm ăn. Bỗng nhiên thấy có tờ giấy sau cửa tủ, giật mạnh nó ra, đọc đến thì mém xỉu, chạy như ma đuổi vào toa-loét nồn thốc nồn tháo.

Mọi người có tò mò về nội dung của mẫu giấy đó không. Vâng, mama, mẫu thân kính yêu của tôi đã đi chơi và để lại mảnh giấy như thế này...:

“Gửi con gái yêu quý...

Tình hình là dì tư có rủ mẹ đi lên chùa Bái Đính cúng lễ, vì phải khởi hành sớm nên không thể báo lại cho con. Có lẽ tuần sau mẹ mới về nhà được, trên bàn mẹ có để đồng 500.000, đó là phí để con chi tiêu trong suốt những ngày mẹ vắng nhà. Con ở nhà nhớ chăm chỉ học tập, dọn dẹp nhà cho sạch sẽ. Về nhà mẹ sẽ mua quà về cho con.

P/S: à con nhớ mua thức ăn đầy đủ. Tiện đây mẹ nói cho con biết, cái bánh mì mẹ để trong tủ lạnh bị thiu rồi nhé, con tiện thể vứt đi luôn hộ mẹ”

Bây giờ tôi rất rất muốn kiện cái tên nào quy định phải viết phần P/S ở cuối thư.

“Reeng..reeng...!!”

Đang ngồi tự kỉ một mình thì có điện thoại, tôi nhấc cái thân xác phờ phạc của mình đi nghe điện...

Hừm con nhà ai mà vô giáo dục thế không biết, người ta gọi mà chẳng nói gì cả.

Tốt nhất bây giờ tôi nên làm cách nào chiều chuộng cái bụng rỗng không của mình trước, nếu không sẽ ăn nguyên cả một quả tức cho xem...

....

Hừm, ở đây là đâu thế...

Trước mặt tôi là một vùng mưa trắng xóa, cảnh vật cứ mờ mờ ảo ảo, qua màn mưa dày đặc, tôi nhìn thấy một chàng trai áo trắng, tóc đỏ vì mưa mà dính sát vào mặt, che đi cả đôi mắt màu nâu đặc biệt, tôi cố gồng nheo nheo mắt nhìn cho rõ nhưng chẳng thấy gì khác ngoài đôi môi đang gần như mím lại thành một đường chỉ..

Mím môi...

Chẳng nhẽ...

“Chia tay đi” Một giọng nữ vô tình vang lên, mang theo cái lạnh của mùa đông cùng một cảm giác bi thương nào đó tôi không thể tả rõ...

Chỉ biết có một nét thay đổi nhỏ trên mặt chàng trai, đôi môi nãy giờ đã tím lại còn tím hơn:

“Vì sao?” giọng nói chàng trai trầm thấp tựa gió thoảng nhưng lại phảng phất nỗi thất vọng khôn cùng

“Không phải đã nói rồi sao?”- Giọng nữ đó lại vang lên, bây giờ kèm theo tiếng cười khinh miệt- “Chỉ là lợi dụng thôi, tôi không hề yêu anh”

Sau đó tai tôi cảm nhận được tiếng bước chân của cô gái đó bước đi trong mưa, cô ấy cứ vô tình bước đi như thế, chẳng hề quay đầu lại.

“Trần Hoài Dương, cô là đồ độc ác, cô là người không có trái tim” – Anh chàng tóc đỏ lên tiếng, giọng nói khảng khái nhưng tại sao tôi lại thấy nó yếu đuối đến kì lạ.

Tiếng bước chân đột ngột dừng lại, có cái gì đó níu kéo, có cái gì đó lưu luyến.

“Trò chơi này...ngay từ đầu anh đã thua rồi..”

Rồi tiếp tục bước đi, để lại chàng trai sững sờ đứng đó, nước mưa hắt vào khuôn mặt mờ mờ ảo ảo, rất lâu, rất lâu sau tôi bỗng thấy môi chàng trai mấp máy điều gì đó...điều gì đó mà tôi không thể tưởng tượng ra..

....

9. Chương 9

Đừng mà...

Đừng mà...

“Không”

Tôi bật dậy, mồ hôi túa ra như mưa, cả người có cảm giác gai gai lạnh lẽo. Cố điều chỉnh lại nhịp thở, tôi nhìn sang chiếc đồng hồ quả lắc trên tường.

Tích tắc...-_-

Tích tắc... .

Tích tắc...O.

Tích tắc...O.O

Tích tắc...O.O

O.O!!!O.O....OOO AAAAAAAAAA....

Rầm..rầm..bình bình...

Đó là âm thanh phát ra từ ngôi nhà của tôi...

Tôi chạy vội ra ngoài, đầu tóc rối tung. Huhu, nếu không kịp sẽ muộn giờ học mất!!!

(p/s: Các bạn hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô bé này rồi chứ!!!)

...

Phờ phạc...

Phờ phạc...

“Này Dương”- Con bạn chí cốt đập vào lưng của tôi một cái

Tôi đưa hai con mắt gấu trúc nhìn nó... O.O:

“Có chuyện gì zợ???”

Ngay lập tức nó phang cho tôi một cú đấm vào đầu...

“Con bé này, mới sáng ra mà định nhát ma tao à??”

Ặc, cái đầu ong gong của tôi bị nó tạt ột quả làm nó lắc lư lắc lư, đại não không biết chui xuống đâu rồi...

Được một lúc lâu sau, đảm bảo mọi bộ phận thiết yếu của não bộ đều đầy đủ, tôi hít một hơi lạnh, quay sang nó cười tươi tỉnh:

“Bạn thân, bạn có gì chỉ giáo!!!”

Con Ngọc có vẻ không tin vào tốc độ lật mặt của tôi, đơ ra một lúc lâu. Hơ hơ, có gì mà ngạc nhiên thế, nếu tôi không làm như vậy thì đã bị nó hại đến nỗi biến thành đầu heo rồi.

Một lúc sau nó quả nhiên đã hoàn hồn lại, bỗng nhiên không nói không rằng kéo tôi đi:

“Này..này mày đi..đi đâu đó..”

Từ đằng sau tôi thấy nó lắc lắc cái đầu, òa với bộ giọng thể này chắc chắn rủ tôi đi ngắm

Giai đẹp rồi.

Đi được một lúc lâu sau, nó mới dừng lại,mái tóc rối của tôi do vận tốc gió quá mạnh mà bù xù như lông cún con. Lòng tôi thầm than: hôm nay quả là một ngày xui xẻo. Rồi lấy tay vợ vội nắm tóc buộc thành một cục.

“a..a..a”

Ủa tiếng ai kêu vậy???

“Ê Dương, mày..mày nhìn nè..”

Con Ngọc đập đập vào tay tôi. Tôi nhìn theo tay nó...

Sững....

Một cô bé mái đầu buộc nơ màu hồng, áo đồng phục ngắn tay để hở hai hàng cúc cổ, cái váy màu xanh lam ngắn đến đùi đang ngượng nghịu đưa cái hộp giấy có gắn giấy bọc kính màu xanh lam ột chàng trai.. Mà chàng trai này...

Tôi cười khỏ, xem ra cũng thật có duyên...

“Anh..anh Bảo..đây..đây là thành ý của em, mong..mong anh nhận cho” Cô bé cặp nơ lấp bắp, hai má ửng hồng.

Thiên Bảo hờ hững nhìn cô bé ấy, hai tay thong dong đút túi có vẻ chẳng muốn bỏ ra..

“Này, bé đó là hotgirl Thùy Linh 10/8, nghe nói nhiều vệ tinh theo lắm mà chẳng để ý ai, không ngờ mới gặp lần đầu mà đã trúng sét của chàng hotboy Thiên Bảo đó...chắc chắc, bé này thật đáng thương, theo đuôi như vậy mà chẳng được người ta đáp lại...” Con Ngọc bên cạnh nói bằng giọng khe khẽ.

Tôi gật gật đầu..

Bỗng nhiên đám đông đằng sau dậy sóng, tôi Ngọc bị đẩy lên. Ặc chết mất, biết vậy sẽ không cùng nó ra đây nữa..

“Á Dương” Con Ngọc hình như bị mất thăng bằng, cả người đổ ngược ra đằng trước, Nó chơi với chơi với rồi bắt lấy tay tôi..

Á Á Á mẹ ơi, con này định cho tôi chết chúng sao..Ôi..ôi không kịp nữa rồi...

“Bịch”

Đầu tôi lập tức bị u thành một cục, híc hôm nay chính xác là một ngày đại..đại xui xẻo..

Tôi nhìn con Ngọc bằng ánh mắt tóe lửa..chỉ thấy nó mắt tròn, miệng há to đến mức có thể đút được một quả cam...

“Dương..mày..mày...”

Tôi cũng tròn mắt nhìn nó, con này có phải bị đờ rồi không? Không có việc gì mà sao lại như thế...

Bỗng nhiên tôi thấy cái cảm giác lạnh cột sống, bắt giác run lên một cái...

Chậm chạp nhìn theo ánh mắt của con Ngọc...

Soẹt

~~

10. Chương 10

Tôi bị ánh mắt của anh dọa đến nỗi sưng người, chỉ biết ngồi bệt dưới đất mở to mắt nhìn anh...

Ánh mắt anh sâu hun hút, cuốn cả cái nhìn của tôi đến tận cùng. Tôi bị nó thôi miên đến nỗi không dứt ra được. Lúc bình tĩnh thì mới thấy tay mình đã nắm chặt đến nỗi trắng bệch lại. Tôi cố nở một nụ cười nhưng khóe miệng không tài nào nhếch lên được, hai môi như dính chặt vào nhau, môi mím chặt đến nỗi không còn cảm giác...

Tôi tránh cái nhìn đó của anh, thấy lúc đó mình thật ngốc nghếch, đến cả ngời dậy cũng chẳng còn sức nữa.

Tôi đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn con Ngọc bên cạnh. Nó hiểu được ý tôi, vội phủi bụi ở váy rồi kéo tôi đứng dậy, mặt đỏ như gấc...

“Dương..chúng..mình đi..”

“Ừ” – Tôi mệt mỏi đáp lại nó.

Cho đến khi hai chúng tôi bước được nhưng bước đầu tiên, bỗng nhiên một bóng người chặn hai chúng tôi lại..

Tôi ngẩng đầu lên..

Đó là một cậu con trai đáng người gầy gầy, đầu nắm kết hợp cùng chiếc kính Nôbita càng tạo cho cậu ta một vẻ ngoài rất ư là một sách.

“Bạn..bạn có phải là Trần Hoài Dương lớp 10/6 không??” Chàng trai đầu nắm lấp bắp.

Tôi nheo nheo mắt:

“Ừ đúng rồi, bạn tìm mình có chuyện...”

“Dương..mong..mong bạn nhận món quà này” Chưa để tôi nói hết câu, cậu ta đã đưa cho tôi một chiếc hộp màu hồng phấn.

Tôi tròn mắt, chuyện quái gì thế này???

Cả đám đông “Hơ” lên một tiếng, bây giờ mọi sự chú ý đều giành cho tôi và anh chàng đầu nắm đó...

Tôi đưa mắt to như ếch của mình nhìn con Ngọc, thấy nó vô cùng khinh hĩ, tay xua xua tỏ ý không nên...

Anh chàng đầu nắm vẫn rất kiên nhẫn, liếc đôi mắt chân thành lên nhìn tôi. Nhận được ánh mắt đó tôi cảm thấy hành động định từ chối của mình như phạm phải tội tày đình. Lòng dâng lên nỗi chua xót nho nhỏ...

“A..bạn này..bạn bạn tên là gì vậy!!”- Tôi cố dùng ngôn từ lịch sự nhất hỏi tên chàng đầu nắm

Cậu chàng nghe tôi hỏi vậy thì rất phấn kích, nở một nụ cười ngô nghê :

“Mình tên là Tú”

Con trai đầu nắm trong một số trường hợp cũng rất dễ thương. Đó là suy nghĩ suýt qua đầu tôi lúc đó.

Không hiểu sao nhìn thấy nụ cười đó tâm hồn tôi lại thanh thản đến lạ. Tôi nở một nụ cười xã giao, tay đưa lên nhận món quà:

“Cảm ơn món quà của bạn, nhất định mình sẽ giữ gìn cẩn thận”

Mặt anh chàng đầu nắm đỏ bừng. Chôn chân tại chỗ, không nói được gì...

A phải rồi!! Tôi vội lục lọi trong túi áo, móc ra một túi thơm nho nhỏ:

“Cái này mình tặng bạn, coi như quà đáp lễ”- Sau đó dúi vào tay chàng trai.

Chưa kịp nhìn thấy phản ứng của anh chàng đầu nắm, tai tôi bỗng vang lên âm thanh đồ sứ rơi xuống đất.

Quay lại, chỉ thấy cô bé kẹp nơ hồng vừa nãy đang ôm mặt khóc nức nở, bên cạnh là hộp quà màu xanh đã rách, văng ra vô số mảnh vụn gốm, hình như là bị rơi.

Cô bé kẹp nơ ngồi bệt xuống đất, nấc lên, bạn bè xung quanh xúm lại an ủi nhưng tình hình có vẻ chẳng khả quan chút nào...

Tôi di chuyển mắt, Thiên Bảo gương mặt lạnh lùng, chẳng nhìn cô bé ấy một lần, quay đầu bước đi.

Môi tôi mím lại, tay nắm chặt, chẳng biết lấy dũng khí ở đâu, hướng theo anh ấy lớn tiếng nói:

“ĐỨNG LẠI!”

11. Chương 11

Cả đám đông ồn ào bỗng im bật, chỉ còn tiếng khóc rưng rức của cô bé kẹp nơ là vẫn vang lên đều đều.

ÀNh sững người một lúc rồi quay người lại nhìn tôi.

Tôi cắn môi, lần đầu tiên có cam đảm nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, lớn tiếng nói:

“Anh là con trai hả? làm một người con gái khóc mà không biết xấu hổ!”

Đám con gái ồ lên một tiếng, cô bé kẹp nơ cũng mở to đôi mắt đỏ hoe nhìn tôi.

Anh nhàn nhạt trả lời:

“Tôi làm cô ta khóc?” – Môi anh hơi nhếch lên, cười châm biếm- “Là cô ta tự khóc, liên can gì đến tôi?”

Có tiếng cười vang lên khe khẽ.

Tôi không chú ý đến đám đông, gạt phắt cả cánh tay đang níu lại của con Ngọc, lạnh giọng nói:

“Nam nhi đại trượng phu dám làm dám chịu, anh nghĩ anh không động chạm gì mà cô ta tự khóc ư? Hotboy thì làm sao? Anh tưởng là ghê ghớm lắm hả?”

Ngay lập tức tôi thấy mắt anh khê mở to, nhìn tôi đầy khó hiểu, có chút gì đó phẫn nộ, có chút gì đó tổn thương...

Tôi mặc kệ, đi đến cạnh cô bé kẹp nơ, cúi xuống nhặt lấy hộp quà nhàu nát, bỏ tất cả mảnh vỡ gốm vào đó rồi đi đến bên anh.

Gương mặt anh dần hiện ra rõ nét, nó làm tôi như nghẹt thở, sau một giây xuất thần, cuối cùng tôi cũng lấy lại nụ cười vốn có, nói với anh bằng giọng châm biếm:

“Cái này là của anh, trả lại cho anh”

Bọn con gái có chút sững sốt, vài đứa nhìn tôi khó tin.

Tôi lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt không chút gợn sóng.

Một lúc lâu sau, tôi gần như đã hết kiên nhẫn, nhắm mi nhìn anh. Anh nhướng mày nhìn tôi, môi khê mấp lại, đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào hộp quà...

“Choang...”

“A”- Tiếng kêu động trời của lũ con gái vang lên

Tay anh chơi vơi giữa khoảng không, đôi long mày lười kiểng nhíu chặt lại, gương mặt như quá ngạc nhiên. Đưa đôi mắt phẫn nộ cùng khó tin nhìn tôi.

“Cô...”

“Tôi làm sao?”

Tôi nhếch môi cười nửa miệng, khiêng chân ghé sát vào tai anh:

“Là tôi thay cô bé ấy trả lại anh”- Rồi nhìn anh đầy phẫn khích

Rất nhanh, tôi cảm nhận được một nguồn lạnh lẽo từ sau gáy, chưa kịp phản ứng thì bị anh kéo sát lại, bây giờ tôi và anh chỉ cách nhau vào milimet.

“Cô dám...”- Đôi đồng tử màu nâu của anh co lại, tôi biết bây giờ anh đang nổi giận thật rồi

Tôi nghiêng đầu cười đáng yêu:

“Anh nghĩ xem”

Trong phút chốc bàn tay của anh cứng đờ, tôi thuận thế đẩy anh ra, cười lạnh:

“Anh định hôn tôi sao? Đang tiếc quá tôi không có tâm trạng đóng cảnh nóng với anh, xin lỗi, tôi có việc rồi, đi trước nhé”

Rồi nhanh như cắt kéo con Ngọc đi trong sự kinh ngạc của mọi người.

Đau quá...

Lòng ngực đau như muốn xé ra...

Khóc sao? Nước mắt à? Haha, thứ dung dịch đáng xấu hổ đó...từ lâu đã chảy ngược vào tim rồi...

...

“Sự đau khổ của em nằm sau chiếc mặt nạ thủy tinh vui vẻ mà mãi mãi em chẳng thể nào tháo nó ra, sự đau khổ của em là nước mắt hàng đêm thấm đẫm gối mềm, sự đau khổ của em là mảnh kí ức nằm trong chiếc hòm kín mà em không đủ can đảm để mở nó ra...”

12. Chương 12

“Dương, mày có bị làm sao không?”- Con Ngọc căng mắt nhìn tôi, dường như không tin được tôi có thể làm ra việc như vậy – “Từ xưa đến nay đã bao giờ mày quan tâm đến chuyện thị phi như vậy đâu??”

“Làm sao chứ?” – Tôi cười khổ, ngồi bệt xuống đất- “Chỉ là hôm nay nổi hứng thôi.”

Tôi tựa người vào bức tường vàng mát lạnh, nhắm mắt lại.

Con Ngọc thấy tôi như vậy, im lặng một hồi rồi cũng ngồi xuống, nói bằng giọng hờn dỗi:

“Mày đó, có chuyện gì thì cũng giấu trong lòng, chẳng bao giờ nói cho tao biết hết”- Rồi nghiêng đầu tựa vào vai tôi

Tôi phì cười, chợt nghĩ có một người bạn thân thật sự rất tốt, ít ra vào những lúc thế này nó còn có thể làm tôi thấy thoải mái.

“À này..” Nó nhồm dậy

“Hửm?”

“Làm sao tự dưng mày lại nhận quà của chàng đầu năm đó vậy? Không sợ...”

“Hơ hơ người ta có lòng ngại gì không nhận” – Tôi nháy mắt với nó.

Suy nghĩ một hồi lâu thì nhe răng ra cười:

“Mà cái anh chàng ấy...hừm có lẽ ngày mai sẽ phải chuyển trường thôi!”

“Vì sao?” Con Ngọc kinh ngạc nhìn tôi, một lúc sau ánh mắt biến đổi – “Có phải mày...”

“Mày cái gì?”

“Mày bắt anh ta phải chuyển trường không”- Nó quắc mắt nhìn tôi

Tôi bật cười thật to:

“Ái da, mày nghĩ tao làm gì có bản lĩnh đó chứ..”

“Vậy thì làm sao mày biết?”

“Chuyện này” – Tôi chống cằm suy tư, nói bằng giọng trầm trầm- “Là bí mật”

....

Tối...

Tại một con hẻm nhỏ.

Chàng trai với bộ đồ học sinh nghiêm chỉnh, mái tóc cắt bằng xõa xuống trán, đeo một chiếc kính cận to bản, vờ đi vừa hát một bài hát không tên, chột chột lại nhìn vào túi áo mình cười vu vơ.

Chàng trai ngẩng đầu lên, nụ cười lập tức đóng băng...

“Mấy người...”

...

Bốp..bốp..bốp...

“Dừng lại được rồi..”- Một giọng nói trầm vang lên.

Lập tức những người đàn ông mặc áo đen dừng tay lại, nhìn người vừa phát ra tiếng nói đó kính cẩn:

“Thiếu gia”

Người đó quét ánh mắt thản nhiên nhìn chàng trai đang đau đớn nằm dưới đất, môi đột nhiên nhếch lên thích thú:

“Tìm được chưa?”

Người đàn ông áo đen bên cạnh lấy ra từ trong áo một chiếc túi nhỏ.

“Cậu chủ, đã tìm được rồi!”

Người đó cầm lấy chiếc túi, ánh mắt bỗng biến đổi, trở nên thâm trầm kì lạ, đưa chiếc túi đến gần, hít một hơi thật dài...

..Là mùi thảo cỏ...

“Thiếu gia, tên này xử lí như thế nào?”

Người đó vẫn tiếp tục nhìn chiếc túi, nhàn nhạt trả lời:

“Bảo với hắn, ngày mai lập tức chuyển trường, bằng không...sẽ không được sống yên đâu.”

Chàng trai nhả trán, khó nhọc trả lời:

“Vì..sao? tôi..tôi đã gây..gây ra tội gì? Vì..sao?”

“Vì sao à?” – Người đó nhếch môi, cười mà như không, tay đưa chiếc túi đó ra - “Vì mày không xứng đáng được có nó..”

Chàng trai đó thở dốc, một lúc sau thì ngất lịm.

“Thiếu gia, xe đã đến rồi!”

Người đó trầm ngâm một hồi, nhẹ nhàng rút chiếc túi nhỏ vào quần rồi thông thả đi.

Trong bóng đêm, tóc người đó bay phất phơ, dưới ánh trăng trắng bạc ánh lên một màu sắc kì lạ..

...Màu đỏ...

....

Đáng thương lắm phải không?

Tôi ích kỉ như vậy đó?

Tham lam như vậy đó?

Vì vậy mà mãi mãi...mãi mãi..

...Chẳng bao giờ có được em

13. Chương 13

“Dương!!!” – Con Ngọc không biết từ đâu chạy đến, trong mắt nhìn tôi- “Anh chàng đó nghỉ học thật rồi”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn nó, một hồi sau thì cúi xuống chú tâm tới quyển sách trên bàn:

“Anh chàng nào chứ?”

“Là anh chàng đầu năm hôm đó ấy!!!”

“...Ồ..”

“Nghe nói chàng ta không biết tại sao còn bị đánh cho te tua, hỏi thì không trả lời, chỉ lấp bắp mỗi câu : cho con chuyển trường, cho con chuyển trường!”

Tôi trầm ngâm, bị đánh, đến nỗi như vậy sao?

“Này mày có nghĩ vụ này như vụ lần trước không”- Nó vừa nói, vừa nhìn tôi ẩn ý, đưa tay che miệng cười hắc hắc

o.O???

“Hazz, lần trước mày cũng bị anh chàng đội trưởng tuyển cờ vua của trường tỏ tình còn gì? Hắc hắc..”

O.O...????? Nó chẳng lẽ nó định bảo??????

“Cuối cùng anh ta”- Liếc mắt xung quanh, ghé sát vào tai tôi- “Bị “ai đó” đánh cho te tua còn quỳ xuống xin lỗi mày nữa...tao nghĩ chắc là...”

“Này này..chuyện này là không thể xảy ra à nha”- Tôi vội vàng ngắt lời nó

“Ôi giới ơi, người tuy ở xa nhưng vẫn có thể gửi giám điệp đến điều tra mà”- Nó nhìn tôi cười đắc ý- “Mà con chưa kể người đó...”

“Yahhh”- Nó chưa kịp nói hết thì bị tôi bổ ngang vào lăn xả, con bé này rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt đây, để xem hôm nay bốn cô nương dạy dỗ người như thế nào...

Ngay lập tức, cửa lớp 10/3 vang lên những tiếng bụp bụp liên tiếp và những tiếng kêu vô cùng thảm thiết..

....

Sauk hi cho con Ngọc một bữa no đủ tôi vô cùng sung sướng, bàn tay cũng đỡ ngứa rồi. Bây giờ tôi đang ở đâu hả? đó là đang lên đường xuống căng tin đó!!! Haha, hôm nay thời tiết cũng đẹp đó chứ!!!!

Bộp

Cốp!!!

Au ui...AI DẮM NGÁNG CHÂN TÔI ĐÓ >O<>

Rào...

O.O????

Tôi lập tức cảm nhận được cái lạnh buốt từ chậu nước vừa rồi.. Là cố ý..là cố ý...

“Haha, đây không phải cô bé hôm qua sao? Ui da xin lỗi nha, mình lỡ tay, nhưng bạn cũng hậu đậu quá, khi không lại ngã ở đây làm chi..”

Một giọng nói chua ngoa vang lên, ngay lập tức những tràng cười không dứt vang lên.

“Ôi đúng là cái đồ hậu đậu..”

“Ai da, mình tưởng ai là học sinh trường này thì cũng phải nhanh nhẹn lắm chứ..ai ngờ...”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

....

“Hừm người dám đẩy ngã anh Thiên Bảo hóa ra chỉ là như vậy thôi...”

Mắt tôi lập tức mở to...

Đẩy ngã...

Thiên Bảo..

Hóa ra là vậy..

Cố gắng chống tay đứng dậy, phủi ít bụi ở váy rồi nhìn thẳng vào đám con gái ấy:

“Các cậu ở lớp 10/8 phải không?”

Đám con gái ấy nhìn nhau, hình như không tin được tôi sẽ nói như vậy, rất lâu sau mới có đứa nói:

“Đúng thì sao?”

“Ồ”- Tôi ồ một tiếng ngạc nhiên – Con gái 10/8 hóa ra cũng chỉ như vậy thôi, dùng chút thủ đoạn nhỏ lẻ để hại người khác, định can thiệp vào chuyện thị phi à? Mấy cậu tưởng mình là ai?”

Đám con gái đó sững sốt, một đứa quắc mắt:

“Mày dám..”

Khi nó đang định đi tới túm tóc tôi thì một con bé từ đâu đó chạy tới thì thầm vào tai nó cái gì đó..

Ngay lập tức nó trợn mắt, nhìn tôi kinh ngạc, tôi cũng tròn mắt bắt chước nó...

Một lúc sau nó bỗng nhiên thay đổi hẳn thái độ, nhìn tôi kính cẩn:

“Xin lỗi, mình..mình không nhận ra bạn..mong..mong bạn bỏ quá cho”

Tôi kinh ngạc một hồi, trong đầu lướt qua một ý nghĩ...

Hóa ra là như vậy... hazz, lời con Ngọc nói không phải là hoàn toàn sai...

Tôi thở dài, đi lướt qua đám con gái đó...

Bỏ lại sao lưng là tiếng nói xì xào của bọn nữ sinh.

...

Rào..

Tay tôi vỗ vỗ nước vào mặt, cảm giá từng giọt nước lăn trên mặt thật sự rất tuyệt, nhột nhột, mát mát..

Tôi vui vẻ ngẩng đầu lên nhìn gương, tay theo thói quen vuốt vuốt lại mái tóc....

Sững...

Động tác tôi lập tức dừng lại...

Qua chiếc gương đã xin, tôi thấy một người con trai hai tay rút túi quần, nửa người trên đang mệt mỏi dựa vào lề cửa ra vào, tóc đỏ rực che đến mang tai, mắt nhắm nghiền....

Hóa ra đã nhìn thấy hết rồi...

“Anh thật sự không ngại sao? Đây là phòng vệ sinh nữ đó” Tôi nhướm môi cười

Bảo mở mắt, nhìn tôi thản nhiên, một lúc sau môi hơi nhếch lên:

“Cô nghĩ bây giờ còn ai ở đây sao?”

Tôi vẩy vẩy tay cho khô, quay người lại, dựa người vào bồn nước:

“Anh nghĩ tôi là ai vậy?”

Anh đưa mắt đi chỗ khác. Tôi không kém cạnh, tiếp tục bông đùa:

“Anh vẫn chẳng thay đổi nhỉ, muốn lấy thứ gì phải lấy cho bằng được” rồi nhướm cổ nhìn cái túi màu vàng kim nhỏ anh đang cầm chặt trên tay.

Người anh khẽ run lên nhưng một hồi sau bình tâm lại, đưa chiếc túi ấy lên, hít một hơi:

“Nó cũng thực thú vị”

“Vậy sao?” Tôi nhún vai “Chỉ là một món đồ rẻ tiền thôi”

Cả hai bỗng chìm vào im lặng, khi tôi bắt đầu không chịu được cái không khí quái quỷ này nữa thì anh lên tiếng:

“Một cây tầm gửi nếu không dựa vào cây sồi thì mãi mãi...” - Anh bỗng đi đến chỗ tôi, đưa tay nghịch nghịch những lọn tóc nâu của tôi - “Chỉ là một sinh vật không tồn tại được thôi”

Tôi bị hàm ý trong lời nói của anh làm chấn động, mím môi thật chặt. Cuối cùng lấy được lại bình tĩnh mới nhếch môi nói với anh:

“Nhưng cây tầm gửi đó cũng có thể dựa vào một cây sồi khác để...”

Chưa để tôi nói hết câu thì anh bỗng ép chặt tôi vào bờ tường bên cạnh, tôi ngạc nhiên đưa mắt lên nhìn anh thì bị đôi mắt tràn đầy phần nộ của anh nuốt lấy.

“Cô dám nói những lời đó với tôi sao?”

“Buông tôi ra!”

“Buông à” – anh bật cười – “Cô đi biệt tích 2 năm không một lời tạm biệt. Đến khi gặp lại cô rồi thì xem tôi là người đứng, cô nghĩ mình là ai mà có cái quyền như thế..”

“Anh...”

“Tôi nói cho cô biết, nếu cô dám nhắc những lời vừa rồi trước mặt tôi thì tôi...sẽ giết cô”

.....

14. Chương 14

Thật hèn nhát!!

Đó là suy nghĩ của tôi sau khi nhờ con Ngọc xin nghỉ học...

“”

Giọng nói của anh vang lên đều đều, ẩn chứa sự tức giận khôn cùng và nỗi thống khổ mà tôi khó khăn lắm mới chấp nhận được. Nó làm tôi khó thở, cảm thấy mình thật yếu đuối.

Tôi dắt chiếc xe đạp màu xanh lam chạy dọc theo con đường dài bóng cây xanh ngắt, tìm một chỗ thật yên tĩnh ngồi xuống, thở dài một hơi....

Tôi thực sự rất mệt mỏi..mệt mỏi lắm rồi....

Tiếng chim ríu rít trên vòm cây, hòa cùng tiếng xe cộ xa xa tạo nên một âm thanh kì lạ. Tôi lục trong cặp cái mp3 màu hồng, đeo earphone vào tai, bật một bản nhạc buồn của Adele, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“”

Tiếng chuông di động vang lên trong khung cảnh tĩnh mịch, tôi lười nhác mở mắt. Nhìn cái tên trên màn hình di động mà nhứu mày...

“ Alo, mẹ về rồi à?” *Ngáp*

“ ...”

“Oh, con biết mẹ rất nhớ con, mẹ chỉ còn biết trong lòng là được, khỏi phải nói mấy câu sến chảy nước mắt như thế”

“ ...”

“Có chuyện gì mà vui thế? Ai ra nhà mình chơi cơ...”

“ ... ”

Mắt tôi lập tức mở to, miệng lưỡi khô khốc..

“Chị ấy sao?”

“ ... ”

“Được” – Tôi mệt mỏi trả lời – “Lát nữa con về”

....

Tôi chậm chạp bước vào cửa, từ trong nhà vọng ra tiếng cười của mẹ.

“Con về rồi”

“Ui da về rồi à con?” – Mẹ vui vẻ - Chị Ly tới chơi nè

Tôi nhìn theo ánh mắt mẹ, bắt gặp một cô gái với mái tóc màu cà phê óng ả, khuôn mặt trái xoan với những đường nét phúc hậu, cô ấy đang cười dịu dàng với tôi:

“Dương, đã lớn nhiều rồi nhỉ”

...

Sau khi ăn xong bữa cơm mà chẳng nói tiếng nào, tôi lặng lẽ về phòng.

Ngả thân thê mệt mỏi xuống giường, tôi nhắm mắt lại. Tiếng cửa mở nhẹ nhàng vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân vang lên trên nền gạch trắng..nhẹ nhàng đến gần tôi...

“Có vẻ em không hoan nghênh chị nhỉ” Chị Ly nhỏ nhẹ lên tiếng

“ ... ”

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng chị cười nhẹ, sau đó giọng chị lại cất lên:

“Em biết không...sau khi biết em đi, cậu ấy giống như người mất hồn vậy, mỗi ngày đều đứng trước cửa kí túc xá đợi em, dù chị nói em đã chuyển đi rồi cậu ta vẫn không tin, một mực không chịu đi...”

Hơi thở tôi cứng ngắc..

“Sau ngày ấy, cậu ta bỗng trở nên lạnh lùng, âm trầm kì lạ. Cậu ta cấm mọi người không được nhắc đến em, cho người đốt hết hình của em đi, đồ chơi của hai người cậu ta cũng đốt, đã có lúc chị tưởng như cậu ấy đã quên em rồi...”

Tim tôi nhói lên, hơi thở không còn đều như trước nữa.

Chỉ mỉm cười chua chát:

“Nhưng sự thật không phải vậy, ngoài mặt cậu ta tỏ ra không quan tâm, không để ý nhưng mỗi đêm trong cơn say người cậu ấy nhắc đến lại là em...”

“ ... ”

“Noel, valentine và cả ngày sinh nhật của cậu ấy nữa, chị đều đến nhà nấu cơm cho cậu ấy, đều tặng quà, đều tặng sô-cô-la mong cậu ấy để ý đến mình nhưng hình ảnh chị nhìn thấy là chàng trai tóc đỏ yếu đuối dựa lưng vào tường lầm lũi gọi tên em...Chị..em biết chị đã đau khổ thế nào không...”

“Chị đừng nói nữa” Tôi thở dốc, khó khăn lên tiếng

Tôi không muốn nghe...

Không muốn đâu...

“Mỗi năm vào sinh nhật em cậu ấy đều tự mình đi siêu thị, tự mình làm bánh kem, tự mình thắp nến, tự mình thổi nến, rồi cứ ngồi chờ, chờ có ai đó để cùng cắt bánh, cùng hát...Hai năm rồi, mãi mãi chẳng thay đổi...”

“IM ĐI EM BẢO CHỊ ĐỪNG NÓI NỮA” – Tôi tức giận hét to, hai tay gắt gao bịt tai lại.

Tôi không muốn nghe...

Không muốn nhớ nữa...

Không đâu..tôi quên rồi..đừng làm tôi nhớ lại...

Chị không nói nữa, nhìn tôi một hồi rồi đi ra ngoài, trước khi bước qua ngưỡng cửa, chỉ còn nhàn nhạt lên tiếng:

“Cậu ấy chuyển tới trường này...cũng là vì em”

Tiếng đóng cửa khô khốc vang lên.

Tôi khóc òa lên...

Không đâu...

Anh ấy không yêu em nữa..

Không yêu em nữa đâu....

Em không tin đâu...

Từng kí ức mỏng manh được mở ra trong đầu tôi như từng nỗi đau của tôi bị cày xới...

15. Chương 15

Người ta nói tình yêu là trò đùa không công bằng, không biết đúng sai. Nói một cách dễ hiểu hơn không phải gặp trước là sẽ yêu trước, không phải yêu hơn thì sẽ được yêu...

Tôi, chị Ly, Bảo là một trò đùa như vậy...

Chị Ly là con của bác tôi, bác là một con người tài giỏi, lãnh đạm. chị Ly được sinh ra trong một gia đình hoàn hảo, một gia cảnh hoàn hảo, một tình yêu hoàn hảo...Nếu nói điều bất hạnh nhất của chị ấycó lẽ là chị ấy không có mẹ...

Mẹ chị ấy...đã chết khi sinh ra chị ấy...

Cũng chính vì điều ấy mà bác luôn lạnh lùng với chị...

Mọi thứ tưởng như hoàn hảo nhưng chỉ cần thiếu đi một mảnh ghép thật quan trọng thì cũng chỉ là hư ảo, như giọt nước rơi ra kẽ tay chẳng trở lại được...

Tôi được bố mẹ gửi học ở nhà bác vào hồi cấp một...

Tôi còn nhớ vẻ mặt vui mừng của bác khi thấy tôi khấp nép bên tay mẹ và cả cái véo má cứng chiều khi bác bế tôi...

Lúc đó tôi như một con cún con giương đôi mắt sợ sệt của mình nhìn xung quanh, điều khiến tôi chú ý nhất là một cô bé chừng 7 tuổi với mái tóc màu nâu cà phê đang nhìn tôi mỉm cười..nụ cười đó làm tôi khó hiểu...

Rất lâu..rất lâu sau tôi mới biết nụ cười đó có ý nghĩa gì...

Là nụ cười ghen tị...

Tôi biết được điều ấy khi ngồi cùng chị ấy ở căn nhà nhỏ sau vườn...

“Em biết không? Ban đầu chị rất ghen tị với em, vì em nhận được tất cả tình yêu của ba, mỗi khi đi công tác xa người ông muốn gặp nhất là em, có đồ ăn ngon ông đều giành hết cho em. Lúc đó chị rất ghét em..em không phải là con ông, tại sao ông lại yêu thương em như vậy?”

Lúc đó tôi đã im lặng, không phải không muốn cãi lại mà không có lí do để cãi lại. Tôi chỉ có thể đứng nhìn chị gục mặt khóc, nhìn chị nấc lên từng hồi...

Lúc đó tôi đã tự hứa với mình rằng tôi sẽ bù đắp tất cả lại cho chị, tình yêu của bác tôi không cần, tôi chỉ mong chị được hạnh phúc, chị mắng tôi cũng được, đánh tôi cũng được, chỉ cần chị đừng nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng như vậy...

Tôi không muốn thế...

Nó dấy lên trong tôi một cảm giác mặc cảm kì lạ, dường như mình đang đeo một vật nặng nề, ghờ mãi cũng chẳng bỏ được...

Vì đó là cảm giác có lỗi

Cảm giác như mình mắc nợ một ai đó...

Nhưng hình như tôi cho rằng mình quá thông minh, quá rộng lượng, có thể nhường lại tất cả lại cho chị...

Đến thời điểm đó, cái thời điểm tôi không thể quên đó, tôi đã biết có một thứ tôi không thể nhường cho chị...

Đó là tình yêu của tôi...

Thiên Bảo...

Chị thích Bảo...

Đó là điều tôi nhận ra khi anh giới thiệu tôi là bạn gái của mình với chị Ly và cả hai bọn họ là bạn học cùng lớp...

Lúc đó tôi vô tư coi mình là người hạnh phúc nhất thế giới, vô tư mời chị đi chung trong buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi, trong ngày lễ tình nhân, trong Noel và rất..rất nhiều dịp khác nữa...

Tôi là một con người ích kỉ luôn muốn xen giữa những buổi họp trong ban cán sự lớp của hai người, ích kỉ cướp đi những buổi party giữa hai người và những người bạn trong lớp...

Lúc đó tôi cứ vô tư không hề biết..

Nhưng cuối cùng cũng phải bàng hoàng chấp nhận sự thật...

Đó là vào một chiều hè khá oi bức, ngày hôm ấy chị hẹn anh ra đài phun nước thành phố nói chuyện.

ANH nhận lời...

Nhưng cũng vì tôi..vì tôi mà anh bỏ cuộc hẹn đó, bỏ chị để đi xem phim, chiều lòng một con nhỏ ngốc nghếch như tôi đây.

Chiều hôm đó mưa rất to, chúng tôi ngồi trong rạp chiếu phim nói chuyện vui vẻ, dường như không để ý tới tiếng mưa lộp bộp ngoài kia...

Đến khi tôi nhận được điện thoại của bác thì mới biết chị dầm mưa và phải nằm viện...

Tôi đứng trước chiếc giường trắng tinh dậy mình thuốc sát trùng chờ đợi nhìn chị...

Tôi hiểu rồi...

Là vì chờ anh mà chị bị ốm, thậm chí còn làm bệnh hen suyễn đã khỏi hẳn đột nhiên tái phát...

Chỉ có mình tôi vô tâm không để ý đến...Lúc đó tôi mới nhận ra, thật ra tình yêu của tôi vô cùng nhỏ bé...

Nó không bằng góc thậm chí một phần tình yêu của chị...

Đột nhiên khi đó tôi có một suy nghĩ:

...Ích kỉ nhiều như vậy rồi...
Vậy thì trả lại thôi...
Giữ nó quá lâu rồi...
Vậy thì buông tay thôi...
Ít ra vẫn sẽ có người hạnh phúc...
Ít ra sẽ không hối hận..mãi mãi không hối hận....

16. Chương 16

Lúc tôi tỉnh dậy thì đã sáng, tôi lật thân hình đầm mồ hôi của mình xuống giường, làm vệ sinh cá nhân và thay quần áo...

Đứng trước gương nhìn cô gái trước mặt bị phản chiếu lại...

Mái tóc dài ngang thắt lưng màu đen thả xuống, vài sợi tóc mai chưa cắt lòa xòa xuống trán, đôi mắt hơi to, lông mi dài, gò má gầy gầy...

Xa lạ quá...

Đúng vậy...xa lạ đến nào lòng...

Tôi đưa tay chạm vào tấm kính lạnh ngắt, ngón tay chà sát với mặt gương tạo nên vài âm thanh “kít kít” nhẹ nhàng...

Phải chi cứ như 2 năm trước, tóc dài buộc lệch, gương mặt tròn tròn dễ thương và đôi môi màu hồng hay chu ra giận dỗi có lẽ sẽ tốt hơn...

Tôi tự làm mặt xấu với mình, môi hơi chu ra, lông mày nhăn lại...

Đúng rồi, chỉ có cử chỉ này mới khiến mình thấy vui vẻ...

....

Chị Ly đã đi rồi...

Đó là điều tôi biết được trong bữa sáng...

Đối với điều này tôi không quá hứng thú, chỉ thấy mọi việc vẫn diễn ra thật bình thường, đi rồi sẽ lại đến như một vòng tròn luẩn quẩn trong cuộc sống khá nhàm chán của tôi.

Tuy rằng có xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn...

....

“Ai là Trần Hoài Dương” – Một giọng nói vọng vào từ cửa

Tôi quay người lại nhìn người vừa phát ra tiếng nói, là một cô gái rất đẹp, tóc dày màu vàng hắt sang một bên, mũi cao da trắng... quan trọng là body rất chuẩn...

Bên cạnh cô ta là một toán con gái đang khép nép nhìn nọt, nhìn thấy tôi, một con bé tóc ngắn ghé vào tai cô ta thì thầm...

“Mày là Trần Hoài Dương” – Cô gái tóc vàng chỉ tay vào tôi, tôi nhìn chằm chằm vào bàn tay cô ta...

“Nhìn gì mà nhìn, có phải thấy tay chị Trâm đẹp quá mà ngưỡng mộ không?” – Con bé tóc ngắn chua ngoa lên tiếng, tiếp theo là tràng cười mỉa mai của bọn con gái và cái hất tóc đắc ý của cô ta.

Úi da, thực sự thì tay cô nàng rất đẹp nhưng bây giờ toàn bộ sự chú ý của tôi tập chung vào.....chiếc vòng tay cô ta đang đeo...Trời ơi là mẫu mới nhất của Channel...>O

Cô nàng tóc vàng thấy tôi như vậy có phần khó chịu, đưa tay hất mái tóc ra sau, tôi nhăn mũi chán nản, hazz cho ngắm mà cũng không được....

“Mày là Trần Hoài Dương Phải không?” – Cô ta lặp lại câu nói vừa nãy...

Xì, tôi bắt đầu trở thành người nổi tiếng từ bao giờ vậy???

“Đúng, là tôi”

Cô nàng nhướm mày, đánh giá tôi từ trên xuống dưới sau đó cười đắc ý:

“Thì ra cũng chỉ là một con vịt bầu muốn biến thành thiên nga”

Bọn con gái lại cười mỉa mai...

Vịt bầu...á á cô ta có quyền gì mà nói tôi như vậy? Bạn có biết điều bất hạnh của một cô gái đẹp là gì không? Đó là bị người kêu là vịt bầu đó!!!

Okey, dù rằng tôi chấp nhận rằng mình không phải mỹ miều gì...

“Này vịt bầu” – Cô ta gọi tôi

Tôi nhìn quanh quất...

“Bạn gọi ai vậy?”

“Ngoài mày ra thì còn ai là vịt bầu nữa chứ” – Cô ta hất mặt

Tôi cười hì hì:

“Không phải còn mấy bạn sao?”

“Mày dám...”

“Chị Trâm” – Đám con gái thấy cô ta sắp phát điên thì vội can ngăn

Cô ta tức đến nỗi ngực phập phồng, một lát sau hình như đã lấy lại được bình tĩnh, vuốt tóc, nhìn tôi bằng ánh mắt viên đạn:

“Tao nói ày biết, nếu mày còn quanh quẩn bên anh Bảo nữa, tao sẽ không ày sống yên đâu”

Hóa ra là việc này sao??

“Hừm, con mắt nào của bạn nhìn thấy mình quanh quẩn bên hắn ta chứ, rõ ràng là hắn ta bám theo mình mà...” – Tôi nhìn cô ta khinh khỉnh

“Mày..”

Cô nàng tóc vàng không còn chịu được nữa, mặc cho lời can ngăn của mấy đứa a du, vội vàng xông đến chỗ tôi...

“Ba” một tiếng, tôi chỉ thấy trời đất chao đảo, trước khi ngất đi còn nghe thấy tiếng hét xé vải của con Ngọc ở cửa lớp...

17. Chương 17

Trần nhà trắng, tường trắng, giường trắng...

Dùng ngón chân để đoán cũng biết đây là phòng y tế...

Tôi khẽ quay đầu sang bên phải, thấy anh Tùng đang vắt chân ngồi đọc báo trên chiếc sofa màu...

Thấy anh cử động, tôi vội vàng nhắm mắt lại vờ đang ngủ...

Không gian im lặng...

“Nhóc con, giả vờ vô ích...” – Giọng nói trầm ấm của anh vang lên.

Tôi cố gắng không cười nhưng môi cứ nhếch lên. Cuối cùng không nhìn được mà phải bật dậy, vừa cười vừa nói:

“Đại ca, trực giác ngày càng tinh tường, tiểu muội muội vô cùng ngưỡng mộ”

Anh lườm tôi một cái sắc lẹm:

“Không dám, phải phục tài nói dối của tiểu muội ngày càng tiến bộ. Nói dối mà không đỏ mặt”

“Khen thật chứ bộ” – Tôi lè lưỡi nhìn anh

Anh chậm rãi đi đến bàn để nước, tay lấy một chiếc cốc thủy tinh, pha một chút trà chanh

“À” – Tôi thốt lên – “Bé tóc vàng đó bây giờ sao rồi?”

“Còn sao nữa” – Anh bất lực nói – “Bị đưa lên phòng giáo vụ rồi”

Tôi cười hỉ hửng:

“Luật pháp nghiêm minh”

“Nhưng có tội cho cô bé đó một chút” – Anh cầm cốc trà chanh vừa pha được cho tôi, tôi hí hửng nhận lấy, hộp một ngụm

“Tội tình gì chứ”

“Đó là chưa làm gì cả mà vẫn bị phạt”

Câu nói này của anh làm tôi suýt sặc:

“Khụ Khụ...anh nói gì lạ vậy..không phải cô ta”

“Là chưa đánh mà người bị hại đã giả bộ ngất rồi” – Anh cướp lời tôi

Tôi cười sủng nịnh, uống hết cốc trà sau đó đặt ngay ngắn lên bàn:

“Là kẻ sách thôi..nhưng em cũng đau thật chứ bộ”

Đúng vậy, dù cô ta chưa tát được tôi nhưng khổ nỗi móng tay cô ả dài quá, chạm vào má tôi làm xước một khoảng.

Anh Tùng bất lực nhìn tôi.

“À, chị Ly về rồi đó”

Tôi thấy người anh hơi run lên

“Nhưng lại đi rồi” – Tôi nhàn nhạt lên tiếng

“Cô ấy không đi tìm Thiên Bảo sao?”

“Ban đầu em cũng tưởng như vậy” – Tôi đan hai tay vào nhau nghịch nghịch – “Nhưng hình như chị ấy đã bỏ cuộc rồi”

“Ừ” – Cuối cùng anh đáp lại một chữ rồi ngồi xuống ghế sofa

“Không phải anh vẫn còn yêu chị ấy sao? Tại sao lại không nói gì vậy”

“Yêu à...” – Giọng anh mang chút chua xót – Nếu đã đi rồi níu kéo cũng vô ích thôi

Tôi không nói gì...

Đúng rồi, đã đi thì núu kéo cũng vô ích...
Nhưng tại sao vẫn có người ngu ngốc núu nó lại vậy?

.....

Biết là đau mà vẫn cứ núu kéo...
Biết là khổ mà mãi chẳng buông tay

18. Chương 18

Tôi ở lì trong phòng y tế đến hết tiết 3 thì bị ông anh đẹp trai đuổi về lớp:

“Anh có lòng thương người không vậy? anh chưa đọc lời thề hippôcrat hả? ai cho anh ngược đãi bệnh nhân như vậy???” Tôi cố gắng núu lấy cửa ra vào, nhả mắt nhìn người con trai đang cố sức cạy tay mình ra.

“Tiểu muội à, anh đọc rất nhiều, rất nhiều lần rồi. Nếu hippôcrat có sống lại cũng sẽ đuổi em đi thôi” – Anh tặng tôi một nụ cười đắc ý sau đó đóng sầm cửa lại

Xì, tôi không thêm!!!!

Đúng 30’p sau tôi có mặt ở phòng giáo vụ nghe giáo viên kỉ luật thuật lại hình thức giáo dục với cô nàng tóc vàng kia và viết lại bản tường trình.

Khi tôi về lớp thì đã có cả đám xúm xít lại hỏi chuyện. Tôi trầm nghĩ trong lòng, nếu tôi bị đánh thật không biết họ có vào can hay không nữa...

“DƯƠNG..DƯƠNG HUHUU” Con Ngọc như một quả tên lửa lao đến chỗ tôi, nước mắt tùm lum – “Mày có làm sao không, huhu mày làm tao lo quá”

Con bé này, chỉ bị tát thôi mà, cần gì phải làm quá lên như vậy đâu (dù tôi chẳng bị làm sao cả hắc hắc). Tôi nhả mắt:

“Không có sao, mày đừng có khóc lóc như vậy, mọi người nhìn vào tưởng là tao bắt nạt mày...”

“Huhu, Nếu tao không đi xuống căng tin thì mày đã không bị đánh rồi hức hức...” – Nó khóc rống lên.

Vấn đề này tôi có suy nghĩ ít nhiều, biết vậy lúc đó chịu đựng lâu hơn một chút, đợi đến lúc con Ngọc đến nơi, có lẽ tôi đã không bị xước má mà cô nàng tóc vàng đó còn bị đánh ột trận te tua chưa không chừng...chắc chắc thật là đáng tiếc....

Tiếng trống vang lên làm cắt đứt tiếng khóc của con Ngọc, tôi lấy khăn giấy lau nước mắt cho nó rồi cả hai đứa về chỗ học tiết 5.

“À, mày có biết ai đưa mày vào phòng y tế không?” – Bỗng nhiên nó quay sang tôi, mắt sáng quắc

“Không phải mày sao?”

Lắc lắc

“Vậy là anh Tùng rồi” – Hazz, ngoài hai người này thì còn ai nữa chứ

Lắc lắc

“A, chẳng nhẽ là bác bảo vệ sao?”

Con Ngọc đầu xịt khói, đốp cho tôi một cái giữa đầu:

“CON NGỐC NÀY LÀ ANH THIÊN BẢO ĐÓ”

“Ngọc, Dương, hai trò đang làm gì vậy?” – Tiếng thầy vật lí ồm ồm vang lên.

“Dạ..không có..”

Tôi và nó lắc lắc đầu, lần này hồng bét, tôi và con Ngọc vốn là kẻ thù truyền kiếp của thầy Vật Lý. Trong giờ của ổng không nói chuyện thì đánh bài, không xé sách thì ăn quà. Chết mất, ổng chắc chắn ghi nợ trong lòng, lần này tôi và nó không “tan xác” mới lạ

“Ra ngoài lớp đứng cho tôi”

Chúng tôi nhìn nhau, chần chừ không muốn ra..

“Có ra ngoài không” – Vừa nói, thầy vật lý đập bốp cái thước kẻ xuống bàn, trong lúc đó tôi nghe thấy tiếng muỗi vo ve vo ve* (tiếng muỗi vo ve vo ve: hiểu nôm na là bị choáng)

Hai chúng tôi nhìn cái thước màu vàng trên tay ổng mà nuốt nước bọt, vội vàng chạy ra ngoài..

....

“Ôi chết mất”

“Sợ vỡ mặt”

Tôi và con Ngọc kêu lên. Đáng sợ quá, đáng sợ quá, không ngờ thầy vật lý đầu hói lại nguy hiểm như vậy, suýt nữa thì dọa tôi hồn vía lên mây rồi.

....

“À này, vừa nãy mày có nghe thấy tao nói gì không?” – bất thành linh con Ngọc quay sang tôi

“Hết hồn, mày không còn việc gì làm à? Tự nhiên hỏi tao câu như thế”

“Cứ nói đi, mất gì của mày đâu”

“Hừm...sợ vỡ mặt hả?” O.O?!

Bốp...

Au ui đau quá!!

“Sao mày tự nhiên đánh tao???” – Híc bảo lực quá thể

“Con ngốc này, mày bị người ta dọa đánh cũng phải thôi” – Nó lừ mắt – vừa nãy tao nói người đưa mày vào phòng y tế là anh Thiên Bảo đó.

Tôi mím môi

Cái đó..từ đầu tôi đã biết...

Lúc cuối cùng tôi thấy anh từ ngoài chạy vào, nhìn tôi với đôi mắt khó hiểu, sau đó nói bằng giọng đáng sợ:

“Là ai làm?”

Cả lớp học im thin thít, không ai dám ho he, còn tôi chỉ biết cứng đờ nhắm mắt lại.

Sau đó tôi chỉ cảm thấy có một bàn tay rất lớn, rất ấm áp bế tôi lên. Tôi dựa vào lồng ngực anh không dám thở mạnh, chỉ sợ nếu anh biết sẽ không ôm tôi như vậy nữa, sẽ bỏ tôi mà đi. Nghĩ lại lúc đó mình thật sự rất..rất ngu ngốc..

“Dương, mày làm sao thế?” – Thấy tôi không nói gì, con Ngọc lo lắng

“Không có gì” – Tôi cười chua xót, cố gắng kìm lại cái thứ dung dịch mặt chất sắp trào ra – “Chỉ là chính mình cũng chẳng biết ai là người níu kéo nữa rồi... ”

19. Chương 19

Người ta nói trải qua một số chuyện thì lá gan con người càng lớn.

Có lẽ tôi là một minh chứng vô cùng rõ ràng...

Ngày chiều hôm đó, không biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đi gặp anh...

Anh ngồi một mình trong lớp 11/1, mắt nhắm nghiền, tai đeo earphone trắng, hai tay đút túi quần, người dựa nhẹ vào cạnh bàn trông vô cùng bất cần, dường như mọi việc xảy ra cũng không liên can đến anh...

Điều đó khiến tôi có phần sợ sệt...

Tôi nghĩ có lẽ mình đã đứng nhìn anh cả buổi nếu anh không bắt chợt lên tiếng:

“Đến đây làm gì?”

Tim tôi hụt một hơi, giọng điệu của anh...như đối với người xa lạ vậy...

“Đâu có gì, chỉ là nghe tiếng của hotboy nên đến đây thôi” – Tôi mỉm cười, rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện với anh.

Trán anh nhăn lại, cuối cùng mở mắt, lạnh lùng nhìn tôi:

“Tôi không có thời gian đùa với cô”

Tôi tỏ ra rất ngạc nhiên:

“Ôi vậy sao? Em tưởng anh ngồi cả một buổi chiều chờ em cơ đấy”

Cuối cùng anh mệt mỏi tháo earphone xuống, đưa mắt đi chỗ khác:

“Có chuyện gì nói đi, tôi biết cô đến đây không chỉ để nói mấy chuyện này”

“Thông minh lắm” – Tôi lên tiếng – “Được vậy không vòng vo nữa, em muốn từ bây giờ hai chúng ta coi nhau như người xa lạ”

Tôi cảm nhận được không khí đang dần đông lại, sống lưng lạnh ngắt nhưng vẫn cố vươn thẳng.

“Cô sợ tôi sẽ nói lại tình xưa sao?” Anh nhếch môi, cười nhàn nhạt, đáy mắt có xuất hiện tia yếu đuối.

Có sợ không? Tôi không biết. Nói sợ có chút sợ hãi nhưng lại có chút gì đó rất lạ...là chờ mong sao?

“Nói đi chứ”

Cuối cùng tôi nở một nụ cười yếu ớt:

“Đúng vậy, có một chút”

“Ồ” – anh ồ lên một tiếng – “Một chút còn lại có lẽ là sợ phiền phức phải không?”

Phiền phức...đúng vậy, là tôi sợ phiền phức. Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng không phải quá nghiêm trọng nhưng nó đẩy trong lòng tôi một hồi chuông cảnh báo...

Quan hệ của chúng tôi...

.... Thực sự đã khiến nhiều người nghi ngờ rồi...

Muốn quên một người....điều cơ bản nhất là cắt đứt mọi quan hệ với người đó. Ngay cả khi người đó vẫn ở cạnh mình...

“Đúng vậy”

Cơ ngực anh phập phồng liên hồi, hơi thở cũng đứt quãng. Tôi sững người...

Hen suyễn....

Không phải đã khỏi rồi hay sao???

Anh đưa tay lên miệng bật ho sù sụ, loạng choạng đứng dậy đi đến bàn học thì mất đà...

Tôi nhanh như chớp chạy đến đỡ anh, vội vàng nói:

“Thuốc..anh để thuốc ở đâu?”

“Bỏ tôi ra..khụ khụ...” – Anh yếu ớt lên tiếng, tay cố hất tôi ra

“EM ĐANG HỎI ANH ĐÓ..THUỐC Ở ĐÂU???”

Tôi tức giận quát lên, anh nhìn tôi một chút rồi cụp mắt:

“Ngăn bàn thứ 3.... dãy hai”

Tôi chạy đến cái bàn đó, lục tung cái cặp lên, cuối cùng tìm thấy một lọ thuốc màu vàng. Chạy vội lại, đỡ anh dậy:

“Uống thuốc đi...”

Anh nhận lấy mấy viên thuốc con nhộng từ tôi, ngửa cổ nuốt xuống. Vài phút sau, không còn thấy anh ho nữa...

Tôi thở phào ngồi bệt xuống đất, mệt mỏi nhìn anh:

“Tại sao lại tái phát...”

Anh nhìn tôi một lúc lâu, đáy mắt xuất hiện tia đau khổ, cuối cùng mím môi quay đi. Đến lúc tôi tưởng anh sẽ không nói nữa thì giọng nói nhàn nhạt của anh vang lên...

“Là chiều mưa hôm đó...”

Người tôi lập tức chấn động...

“Là chiều mưa của hai năm về trước...ngày 15/6...”

20. Chương 20

15/6...

Đó là ngày không thể nào quên của tôi...

Là sinh nhật tôi...là ngày chúng tôi gặp nhau...là...ngày chúng tôi chia tay...

Tôi ngồi trong lớp trầm ngâm suy nghĩ, tay cầm bút không tự chủ được viết ra một cái tên...

Thiên Bảo...

Ngoài lớp bỗng vang lên tiếng la hét om sòm. Tức chết mất, chẳng nhẽ không đề biển “chống ồn ào” à...

Bọn con gái từ bên ngoài tràn vào lớp tôi, mặt đứa nào đứa nấy đỏ như cà chua, trái tim bay phấp phới...

Thôi rồi..lại mãi nam sao????

Bỗng nhiên cả toán con gái đẹp sang hai bên, từ bên ngoài, một chàng trai với làn da rám nắng khỏe khoắn bước vào, đôi mắt biết cười cong cong, nhìn tôi vui vẻ:

“Cậu là...” – Tôi trợn mắt...

Chàng trai đó cười dễ thương, đưa tay lên gỡ tóc rối:

“Dương, gặp lại rồi”

....

Quán coffee “Ciderbella” là một quán coffe nổi tiếng của Sài Gòn, không chỉ bởi nằm ở một vị trí đẹp mà còn bởi vì cách trang trí và cung cách phục vụ của nhân viên.

Tôi đưa mắt nhìn những chiếc nón lá treo trên bàn tiếp tân, bất giác nói:

“Đẹp quá”

“Đúng vậy, mang đậm phong cách Việt Nam” – Justin đưa tay vuốt nhẹ những chiếc chuông gió bên cửa sổ, lơ đãng nói...

Cô phục vụ bàn mang đến cho chúng tôi một capuchino và một coffe đen. Tôi nhân lấy cốc capuchino, hớp một ngụm

...Hừm không ngon bằng coffee của anh Tùng...

“À tại sao cậu lại đến học ở đây vậy” – Tôi thắc mắc

Tùng lấy ngón tay gảy nhẹ mấy cục đá trên mặt cốc, mỉm cười ẩn ý:

“Chị cũng biết mà...”

Hừm...đương nhiên tôi biết...

Justin là em trai của Thiên Bảo. Cậu ấy là một cậu bé dễ thương năng nổ còn Thiên Bảo lại là con người nội tâm lạnh lùng. Hai người đi với nhau như một quả bóng và một cục băng, thoạt nhìn chẳng có liên quan gì với nhau nhưng thực chất lại là anh em của nhau. Bằng chứng là khi Thiên Bảo đi đâu Justin sẽ đi theo đấy. Có lần tôi hỏi đùa:

“Này, nhóc cứ bám theo anh nhóc như vậy không thấy ngại sao”

Thằng bé vênh mặt lên:

“Xì, tôi đi theo để xem hai người mờ ám với nhau kiểu gì”

Lúc đó tôi và Bảo chỉ biết nhìn nhau, mặt đỏ lựng như cà chua...

“Chị Dương...” Tiếng nói của Justin kéo tôi trở lại hiện thực

“Hừm?”

“Chị và anh Bảo...” – Nó lúng túng – “Có thể quay lại được không?”

Tôi nhắm một ngụm capuchino nhỏ, thật lạ, ban nãy ngọt lắm cơ mà...vậy mà bây giờ đắng ngắt...

“Không thể đâu...” – Tôi nhàn nhạt trả lời...

Nó trầm ngâm nhìn tôi...

“Chị có việc, lúc khác gặp sau”

Tôi đi vội ra khỏi cửa, bỗng từ đằng sau vọng ra tiếng nói của Justin:

“Anh ấy...vẫn còn yêu chị...”

Tôi dừng lại một chút, ngửa đầu nhìn trần nhà:

“Cảm ơn...” – Rồi mở cửa hòa mình vào dòng người tấp nập bên ngoài...

...

Người ta nói cúi mặt xuống đất để che nước mắt...

Ngửa mặt lên trời mong nước mắt đừng rơi...

21. Chương 21

Bao nhiêu lần tự nói mình sẽ chẳng khóc nữa...

Vậy mà mỗi đêm lệ vẫn không ngừng rơi...

...

Tôi trở lại lớp học ồn ào đó, úp mặt xuống bàn mệt mỏi. Một đến nỗi tay cũng không muốn cử động nữa.

Miệng lưỡi tôi đắng ngắt, cổ họng khô khan, không kìm được nấc lên. Cảm giác trong lúc đó rất tuyệt, vậy là tôi cứ nấc mãi..nấc mãi..không biết bao lâu thì thấy mình đã nức nở mất rồi...

Tôi cắn môi kìm nó lại nhưng hốc mắt lại tuôn trào cái thứ dung dịch mặn chát đó. Tưởng đã hết rồi cơ mà...hóa ra vẫn còn nhiều như vậy

“Dương..mày làm sao thế” – Tiếng con Ngọc ở bên cạnh

Tôi hít một hơi, tay lau hết những thứ ướt nhem đó đi, ngẩng mặt lên nhìn nó:

“Có chuyện gì vậy?”

Ồi cổ mãi rồi mà giọng vẫn có chút lạc đi...

“Mày không sao đấy chứ? Tại sao lại khóc thế?”

“Tao..” – Cổ họng tôi nghẹn lại – “Tao...không...tao...”

Không ổn rồi, nếu tiếp tục như vậy tôi sẽ khóc mất...

Nhất định không được khóc..nhất định không được

Con Ngọc lo lắng nhìn tôi. Cuối cùng nó không hỏi nữa, tươi cười như hoa:

“Dương, tao ày một tin bất ngờ!!! ^o^”

Tôi đưa đôi mắt thắc mắc lên nhìn nó...

Hiểu được ý của tôi, nó vênh mặt, cười đầy ẩn ý:

“Cứ đi mới biết”

Rồi kéo tôi đi. Tôi muốn hỏi nó là đi đâu nhưng lại không thể mở miệng. Cuối cùng nó đưa tôi đến trước cánh cửa đã ghie sét ở tầng thượng. Nơi này..không phải không được phép lên hay sao...

“Tự mình tìm hiểu đi” – Nó đẩy tôi lên, sau khi tặng cho tôi một nụ cười bí hiểm thì chạy mất tiêu.

Tôi tò mò đẩy cánh cửa sắt đó ra, tiếng cửa sắt vang lên kéo kẹt. Ngay sau đó tôi thấy một người con trai, người đó quay lưng lại với tôi, mái tóc vàng kim dưới cái nắng mùa hè càng vàng rực rỡ...

Anh ấy...

Người con trai đó từ từ quay người lại, hai tay dang ra, môi mỏng khẽ mấp máy:

“Nhóc con..anh về rồi...”

....

Anh nói cho em biết, khi nào anh về mới được lên nơi đó

Vì sao chứ??

Vì nơi đó chỉ là của anh thôi , chỉ khi có anh em mới được lên đó...

Ích kỉ...

Phải rồi, anh rất ích kỉ, vì như vậy mới có thể yêu em...

...

p.s: Đây là chap mình coi là xúc động nhất từ đầu fic cho tới giờ, nên khi đọc các bạn nghe cùng với bài “Gotta go my own way” nhé!!! Đảm bảo sẽ thấy hay hơn rất nhiều đấy

Start:

Vì như vậy mới có thể yêu em...

Yêu em...

Tôi ngây người, đứng chôn chân ở đó...

“Sao vậy? không nhớ anh là ai nữa hả” – Anh chu chu môi nũng nịu, tay vẫn dang ra...

Nước mắt tôi cố kìm lắm lại rơi ra, mím môi, chạy đến ôm anh...

“Vũ...”

Đúng anh ấy rồi, đúng anh ấy rồi. Người con trai tóc vàng với nụ cười đang yêu...

ANh đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của tôi:

“Nhớ anh không..”

Tôi xúc động đến không nói lên lời...bây giờ mọi chuyện hãy cứ như cơn gió bay đi...tôi không quan tâm nữa...Một lần này thôi, cho tôi được nghĩ tới anh...

Hàn Vũ...

“Em nhớ anh...hức hức..nhớ anh...”

Tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích của anh, một lúc lâu sau anh nhẹ nhàng ghé vai tai tôi thầm thì :

“ANh cũng vậy...rất nhớ em”

Sau đó tôi cảm thấy vòng tay anh siết chặt hơn:

“Nhóc con..anh nhớ em...nhớ rất nhiều...nhiều đến nỗi anh không còn nhận ra mình là ai nữa...nhiều đến nỗi tự bản thân thấy thật đáng sợ...”

...

“Tình yêu của em là thứ xa vời tôi chẳng thể với đến, chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn chờ một ngày em tuột khỏi tầm tay. Sự hồn nhiên vui vẻ của em là nỗi đau vô hình của tôi, nụ cười ngọt ngào của em là thứ rượu vang đã uống rồi sẽ nghiện mà kẻ ngốc như tôi chẳng thể nào cưỡng lại. Tại sao lại là em? Con nhóc ngốc ghêch thích tự do? Vì sao tôi lại yêu em?”

22. Chương 22

Tôi gục đầu vào ngực anh thút thít, nước mắt tuôn ra làm ướt cả một mảng áo trắng. ANh nhắm mắt:

“A...dơ quá, em làm ướt áo anh rồi”

Tôi lườm anh một cái sắc lẻm, đẩy anh ra.

Anh cười thích thú, ôm chặt tôi vào lòng thì thầm:

“Đùa em thôi haha, em vẫn búống như vậy nhỉ???”

“Sao anh về sớm như vậy?” – Tôi lau nước mắt, mím cười nhìn anh

“Để xem nào???” – Anh chu chu môi làm kiểu suy tư – “Sợ vợ yêu nhớ anh đến khóc thôi”

Tôi nhéo anh một cái vào vai, anh kêu ai ái, tôi tiện thể đẩy anh ra

“Anh là vợ yêu của anh chứ???”

Anh cười sững nịnh:

“Okay, không phải vợ yêu, là pretty honey* ok” (pretty honey: người yêu xinh đẹp)

Tôi gật đầu hài lòng:

“Thế còn được...”

“Em thật là bạo lực, mới gặp lại đã nhéo anh đau chết rồi” – Anh nói bằng giọng nũng nịu, tay xoa xoa chỗ tôi vừa nhéo... - “Có ngày anh bỏ em cho em khóc chết đi”

“Anh dám..”

Tôi dứ tay định đánh anh, anh cúi đầu:

“Anh không dám...ha ha tha cho anh”

Cánh tay tôi dừng lại giữa đầu anh. Tôi không nói gì, chỉ trầm ngâm đứng ngắm anh

Có vẻ gầy hơn trước rất nhiều...

“Tại sao lại gầy như vậy chứ?” – Tôi nói bằng giọng ủ rũ, tay bất giác đưa lên sờ mặt anh – “Học ở đó áp lực như vậy à?”

Nhất thời anh không quen với hành động của tôi, đơ một lúc. Lát sau đôi môi ranh mãnh đó nhếch lên:

“Em còn nói nữa, khi không đẩy người ta đi du học ở một nơi xa lắc xa lơ, may mà khóa học chỉ kéo dài nửa năm, nếu không anh đã để em làm quóa phụ rồi...”

“Học bổng là tự anh giành được đó, em ước mà còn chẳng được, bây giờ anh ngồi đó mà bắt đền em...”

Anh nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên đó, cười dịu dàng:

“Honey, em biết mà..chỉ cần em muốn anh có thể đưa em đi du học bất cứ đâu”

Phải rồi, chỉ cần tôi muốn, không cần học bổng anh cũng có thể đưa tôi đi du học ở bất cứ đâu...

Vì tiền..là thứ anh không hề thiếu...

“Em không muốn dựa vào ai..anh biết mà...” – Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt mong chờ của anh, phút chốc nó biến thành thất vọng...

“Còn thứ gì khiến em lưu luyến đúng không?”

Giọng anh vang lên đều đều, bất giác tôi thấy giật mình...

Thứ khiến tôi lưu luyến...

Là bạn bè...thầy cô...ba mẹ...

Và cả người đó nữa....

Anh vẫn nhìn tôi, ánh mắt đó như xuyên thẳng vào kí ức của tôi, xuyên thấu trái tim tôi...

Lát sau anh bật cười thật to:

“Mắc cười quá...anh có ăn thịt em đâu, sợ cái gì chứ???”

Con người này..chỉ muốn chọc ghẹo người khác thôi sao??? Tức quá, bị mắc lừa rồi...>.<>

“Anh dám trêu em” Tôi đưa tay đập bốp bốp vào lưng anh...

Anh cười đến nổi mặt đỏ lựng, giơ tay đầu hàng:

“Tiểu nhân không dám, phu nhân tha cho...”

“Hừ, người dám vô lễ với bốn cung, còn không mau nộp quà chuộc lỗi ra đây” – Tôi được thể vênh mặt lên,tay giơ ra.

Anh dở khóc dở cười:

“Đại phu nhân, thì ra người đợi tiểu nhân về là để nhận quà cáp sao?”

“Còn nói nữa, không mau mang quà ra đây” – Tôi chống nạch, chun chun mũi.

Anh cười bất lực, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp màu trắng..a há há tôi biết ngay mà...

Anh từ từ mở nó , lấy từ bên trong một chiếc lắc tay bạch kim lấp lánh, đan xen là những bông hoa cùng chất được khắc vô cùng tinh xảo, phần trung tâm của chiếc lắc tay là một quả cầu pha lê, bên trong có những hạt thủy tinh nhỏ bằng hạt cát kết lại thành hình một đôi cánh...

“Chân châu sao?” – tôi khinh ngạc nhìn anh

Anh lắc lắc đầu, tay cẩn thận đeo nó cho tôi, cuối cùng nhẹ nhàng trả lời:

“Là điêu khắc thủy tinh”

“Điêu khắc thủy tinh?”

Tôi mê mẩn ngắm nó, dưới tác động của ánh mặt trời những bông hoa bạch kim tỏa ra thứ ánh sáng trong trẻo bắt mắt, nổi bật lên sự rực rỡ của đôi cánh thủy tinh bên trong quả cầu pha lê..

Đẹp quá...

“Anh đã mất đúng hai tháng để làm nó đấy”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, anh thấy thế thì bật cười, nhéo nhéo mũi tôi:

“Không cần ngạc nhiên, bạn trai em giỏi lắm đó...”

Tôi nhìn anh không vừa lòng, mím môi:

“Em không nhận được đâu”

Anh nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi, đưa nó đặt vào ngực trái của mình:

“Coi như nó là trái tim anh đi...coi như là em đang nắm giữ trái tim anh đi”

Tôi mở to mắt...

“Em...”

“Anh yêu em” – Anh mỉm cười, nắm chắc bàn tay tôi – “Yêu đến nỗi không dứt ra được nữa rồi...”

...

Trái tim tôi..từ lâu đã không còn thuộc về mình tôi nữa rồi...

23. Chương 23

Tùng..tùng..tùng...

Tiếng trống vào lớp vang lên, tôi bừng tỉnh, vội vàng nói:

“Em phải vào lớp rồi..anh..”

“Ừ” – Anh gật đầu – “Tí nữa anh sẽ lên phòng giáo vụ, bảo thầy làm đơn nhập học..”

“Ừm” – Tôi lung túng...- “VẬY em vào lớp trước đây”

Chạy nhanh thôi, mặt tôi nóng bừng mất rồi...phù phù..

“Dương...”

“Sao..sao cơ?” – Tôi quay người lại

Anh tiến về phía tôi,cúi đầu xuống đặt lên trán tôi một nụ hôn:

“Không có gì...” *Nháy mắt*

Cái con người điên khùng này..hừm hông thèm quan tâm đến anh ta nữa...

....

Chàng trai tóc vàng mỉm cười nhìn theo bóng dáng nhỏ bé cho đến khi nó khuất sau cánh cửa. Một lúc sau, móc từ trong túi một hạt pha lê , bên trong là vô số hạt thủy tinh nhỏ kết thành một đôi cánh...

“Ước gì nó cũng là trái tim của em nhỉ...” – Mỉm cười, chàng trai cầm chắc lấy nó, ánh mắt đượm buồn...

“Xem đủ chưa?” – Chàng trai tóc vàng ngẩng đầu, cười ranh mãnh...

“ ... ”

“Xem ra cậu chủ tập đoàn IC là người ham ngủ nhỉ, tôi tự hỏi trên tầng thượng này có gì hấp dẫn anh đến đây như vậy?”

“ ... ”

“Dù sao thì xem cũng đã xem rồi, biết thì cũng đã biết rồi. Tôi chỉ muốn nói với anh một câu : nú kéo cũng vô ích thôi...”

“ ... ”

“Vì cô ấy mãi mãi..mãi mãi là bạn gái của tôi”

“Chứ không phải là người yêu cậu sao?” – Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ góc tường khuất, một chàng trai tóc đỏ với đôi mắt nâu đặc biệt, nửa người trên dựa vào tường, cười châm chọc.

Chàng trai tóc vàng hơi lúng túng, bàn tay rần rần chắc nắm lại thành một quyền, một lúc sau thì dẫn ra:

“Anh hay tôi..dù quá khứ hay hiện tại...cả hai chúng ta đều là người yêu cô ấy...nhưng không phải người cô ấy yêu...”

Chàng trai tóc đỏ mím môi...

“Dù thế nào đi chăng nữa..tôi vẫn là người có quyền yêu cô ấy. còn anh...thì không”

Chàng trai tóc vàng nhếch môi, hai tai dứt túi quần, thông dong đi xuống...

Thiên Bảo...

You lost!

24. Chương 24

Tôi và Hàn Vũ quen nhau khi tôi mới vào học trường này...

Ấn tượng ban đầu của tôi về anh ấy là anh chàng hotboy bất cần, chỉ biết tiêu tiền của bố mẹ, trắng hoa và chẳng ra làm sao...

Bên cạnh anh luôn luôn có những cô nàng chân dài eo nhỏ, đã có lần tôi từng nghĩ nếu anh xây một ngôi nhà cho bọn họ, chắc chắn sẽ chia ra làm tứ viện, có hậu cung, đông cung, tây cung, nam cung, bắc cung..nhiều hơn thì Đông Bắc cung, Đông Nam cung, Tây Bắc Cung, Tây Nam cung...hazz nhiều không thể đếm xuể...

“Này, đây là chỗ ngồi của tôi, không phải chỗ để anh tán gái đâu đó...”

“Nhóc con, ai nói đây là chỗ của cô, rõ ràng tôi ngồi đây trước cô ”

Đó là lần chạm mặt đầu tiên của tôi và anh. Nghĩ lại, với ấn tượng ban đầu tồi tệ như vậy tôi cũng không tin mình có thể danh chính ngôn thuận làm bạn gái anh...Làm bạn gái của chàng công tử đào hoa đó...

Anh thường đưa tôi đi chơi bằng chiếc xe đạp màu trắng có rổ bằng cỏ thơm, anh nói như vậy rất lãng mạn, như thể có thể chở tôi đi tới tận chân trời...

Khi đó tôi thường nhéo mũi anh, nói thật là một người bạn trai mơ mộng...

“Nhóc con, anh muốn chở em tới tận cùng thế giới, để mọi người chiêm ngưỡng tình yêu của chúng ta...”

“Sến quá, anh thôi ngay cái kiểu nói chuyện đó đi...”

“Honey...em không thấy tình yêu của anh cao cả sao...á...á thôi thôi anh không nói nữa, đừng nhéo tai anh...”

...

“Dương, mày cười cái gì đó???”

Tôi nhìn con Ngọc, tay bắt chợt sờ lên má:

“Cười cái gì?”

Nó bĩu môi:

“Lại tơ tưởng tới bạn trai rồi chứ gì?”

“Không có...”

“Honey!!! ^0^”

A miệng con này thật thiêng, mới nhắc đến đã xuất hiện rồi...

Bọn con gái lớp tôi gào rú kinh người, hình như mới biết anh trở về...

Anh nở một nụ cười hớp hồn, mấy đứa con gái chạy đến vây lấy anh:

“Có vẻ boyfriend của cậu không quan tâm đến cậu nữa rồi” – Con Ngọc hất mặt về phía đám đông

Tôi bĩu bĩu môi, cuối cùng nhún vai:

“Có gì đâu”

Rồi đứng dậy định đi xuống căng tin. Ngay lập tức bị một cái đầu vàng vàng chặn lại...

“Honey, đừng giận, anh không có ý...” *Nhe răng cười*

Tôi híp mắt:

“Em có nói gì đâu”

“Vậy sao lại bỏ đi” *Xìu mắt*

“Em đi mua cơm gà..” – Rồi nhìn lại con Ngọc

ANh nhìn theo ánh mắt tôi, con Ngọc thấy thế thì gật gật đầu.

Anh bĩu môi, biểu tình rất đáng yêu sao đó cười tí tởn:

“Tada~~..xem này”

Tôi cầm lấy cái bọc trắng trắng anh đưa cho, trong đó có hai hộp cơm gà lá chanh...Woa ngon quá...^0^

Thấy tôi mắt sáng lên, anh phì cười, gõ vào đầu tôi một cái:

“Công nhận đi, anh là một người bạn trai vô cùng tâm lý nhé!!!”

Tôi bị cơm gà mê hoặc, không biết gì nhưng cứ gật gật đầu, chạy xuống bàn thưởng thức

Thơm quá đi...

Con Ngọc bên cạnh thấy thế thì đỏ dãi, cầm lấy hộp cơm còn lại...

“Này..ai cho ăn” – Anh giật lại hộp cơm, nhìn nó cười đắc ý

“Không phải cho tôi thì cho ai???”

“Là của tôi mà”

Nói đoạn anh mở cái hộp ra, mùi cơm gà thơm nức bay ra. Con Ngọc mím môi:

“Muốn gì đây?”

“haha...-“anh ngửa mặt lên cười- “Muốn cái gì cũng phải có giá của nó chứ”

Con Ngọc cắn răng, như hiệu được gì đó, ngẩng lên cười gian xảo:

“Anh rể...” - *Giọng ngọt xớt*

“Có chuyện gì” – *Đắc ý*

Nó thở một hơi, làm bộ đượm buồn:

“Xe em hôm nay non hơi, có lẽ không đưa Dương về được..nhờ anh..híhí”

“Khục khục” - ặc, con bé này nói dối không đổ mặt, mới sáng nay tôi phải bỏ ra 2.000đ bơm xe cho nó mà bây giờ...

Vũ vuốt vuốt lưng tôi, đưa tôi một chai nước rồi ngẩng lên nói với con Ngọc:

“Ok rất sẵn lòng!!”

“Vây...hộp cơm này...”

“Cứ tự nhiên”

Thôi rồi, tôi biết mà. Tên này là cái đồ gian xảo, dung thủ đoạn lừa tôi vào tròng. Không những thế hợp tác với con BFF phản lại tôi, huhu tại sao mình lại quen một tên bạn trai như thế này chứ...

25. Chương 25

Cảnh tượng vô cùng quen thuộc xuất hiện ở cổng trường...

Hàn Vũ dáng người cao gầy dựa nhẹ vào chiếc xe đạp màu trắng có rổ bằng cỏ thơm, chốc chốc lại lấy tay gõ gõ vào mặt chiếc đồng hồ ánh bạc trên tay, mặt đắm chiêu...

Cứ như một bức tranh của cổ tích, anh đứng ngược ánh sáng, màu vàng óng ánh của nắng rọi xuống làm nổi bật cái khí chất quý tộc hiếm có, tạo nên một khung cảnh mờ ảo kì lạ...

TRong trí nhớ củ tôi, cũng đã có một chàng trai như vậy, dáng người cô độc hơi dựa vào chiếc xe đạp màu xanh lá cây, ngẩng đầu nhìn tôi dịu dàng...

“Dương...” – Tiếng gọi của Hàn Vũ là cắt dòng suy nghĩ của tôi...

“Tôi đây”

Tôi lấy tinh thần, vẫy tay với anh, kéo vội chiếc ba lô đã tụt lại trên vai, chạy đến...

Hàn Vũ chở tôi đi lanh quanh đường phố Sài Gòn, tôi hơi dựa vào người anh, cảm nhận từng tia nắng nhẹ đập trên vai, tay đang ra đón gió làm cho chiếc lắc tay bạch kim kêu leng keng...

Anh chở tôi đến một con đường phủ bóng cây xanh, dừng lại trước cái hồ xanh ngắt...

“Rất đẹp phải không?” – Vừa nói anh vừa chỉ về phía chân trời...

Tôi nhìn bóng của mặt trời gợn lăn tăn trên mặt nước, nó trong như lòng đỏ trứng gà...

“Ừm...” – Giọng tôi nhẹ nhẹ...

...

“Dương, nó đẹp phải không?”

“Đúng vậy nhìn rất ngon!!!!”

“Em đang suy nghĩ linh tinh gì đó???”

“Bảo..em đói!!”

“Này đừng nói với anh là em nghĩ nó thành lòng đỏ trứng đó nhé...”

“A..anh đừng nói nữa, em rỏ nước dãi rồi nè..>0

“Tại sao anh lại phải làm bạn trai của một con bé ham ăn như em nhỉ?”

“Cái gì mà phải chứ, rõ ràng là anh muốn mà”

“Cho anh xin, không biết ai mỗi ngày như con đỉ bám theo anh đâu”

“Yahhh, anh mà nói nữa là em...”

“Haha..em làm sao chứ...”

“Em..em...hừ em không thèm nói chuyện với anh nữa”

“Đối rồi hả?”

“...”

“Đối rồi kìa...”

“...”

“Này..này”

“...”

“...”

26. Chương 26

CỐP!

Au ui!!!

“Em đang nghĩ ngẩn ngơ cái gì đó” – Hàn Vũ nhăn mặt, dứ dứ tay

Ôi trời, đầu tôi thành một cục u rồi

CỐP!

“Au ui, sao em lại cốc đầu anh” – Anh đưa tay lên trán xoa xoa

“Hừm, ai cho anh cốc đầu em” – Tôi vênh mặt

ANh bữ môi, bộ dạng như đứa trẻ bị giật mất kẹo

Dễ thương

very kute >0<>

“Dối hả” – Tô lè lưỡi

Anh nhìn tôi đáng thương, sau đó nói bằng giọng giận dữ:

“Người ta dối rồi!”

Ôi trời, còn dung cái giọng đấy với tôi nữa. Tôi nén cười, nói bằng giọng nghiêm túc:

“Ày da, vậy ‘người ta’ muốn cái gì nào?”

Nghe được câu đó của tôi, anh cười hì hì, không biết bằng cách gì chạy như bay đến trước mặt tôi...

“Người ta muốn...”

Anh nở một nụ cười ranh mãnh, đầu cúi xuống...

Sau đó tôi cảm nhận được một đôi môi mềm mại áp xuống trán...

Tôi nhất thời đơ tại chỗ, trơ mắt nhìn anh:

“À người ta còn muốn...”

“Im ngay, tên thói tha này...” – Tôi nổi điên, chạy đến nhéo cho anh một cái...

Hừ, tên này thật là được voi đòi tiên, tiện nghi của bản cô nương bị người chiếm hết rồi

“Huhu..dừng nhéo anh..á...honey cho anh xin...”

“Xin à...em cho anh chết...”

“Anh không dám nữa”

....

Nắng vàng của những ngày đầu hè xuyên qua tán cây xanh ngắt, tình nghịch dãi xuống hai con người đang vui vẻ đùa nghịch...

Một nơi góc khuất, có một chiếc xe Limo màu đen tuyền đậu ở vệ đường, dường như nó đã ở đó rất lâu, rất lâu rồi...

“Thiếu gia” – Người lái xe nói bằng giọng cung kính

Nắng vàng xuyên vào bên trong cửa xe, những tia nắng dần dần nhạt màu nhưng lại làm nổi bật những sợi tóc màu đỏ rực rỡ...

Một bàn tay rắn chắc vươn ra hứng lấy những sợi nắng màu, bàn tay dần dần lỏng...

Mở ra...nắm lại

Mở ra...nắm lại

Mở ra...nắm lại

Những đó cứ lặp lại hành động mất cách vô thức, dường như muốn bắt lấy những tia nắng vô tư đó trong bàn tay, mà cũng như muốn níu kéo cái gì đó muốn mất đi...

“Thiếu gia, chúng ta về nhà hay đến công ti?”

Giọng nói của người lái xe làm động tác của chàng trai tóc đỏ ngừng lại...

Đôi mắt màu nâu dần khép lại, để đầu hơi dựa vào thành ghế da...

“Về nhà”

...

Quên nhanh như vậy sao?

Hóa ra vậy, cũng chỉ có tôi là tên ngốc mãi hồi tưởng lại...

Nhưng tại sao vậy? tại sao biết được điều đó rồi...tôi..tôi lại không thể buông tay được?

27. Chương 27

Tôi thật sự rất hối hận...

Hối hận vì quen một tên láu cá như Hàn Vũ...

Hối hận vì phải làm con gái của một bà mẹ x-teen...

Cuối cùng hối hận vì đã để Hàn Vũ đưa về tận nhà...

Đến rồi bây giờ trưng mắt ra nghe cuộc đối thoại này đây:

“Con chào mẹ!!!”

“A, con về rồi, con về từ lúc nào đó!!!”

“Con mới về hôm nay, a lâu ngày không gặp trông mẹ ngày càng trẻ ra! ^0^”

“Thằng này, chỉ được cái nịnh là giỏi, hahaha”

“A, bố vợ đâu rồi mẹ?”

“Bố con Dương đi công tác chưa về. Ở lại đây ăn cơm chứ? Mẹ vừa nấu xong”

“Mẹ đã mời thì con không khách khí!!!”

“KHÔNG ĐƯỢC!!!!” – Tôi tức giận hét lên, aaaa, hai người này cứ mẹ mẹ con con nghe ngứa tai quá >.o

Hàn Vũ nhìn mẹ tôi bằng con mắt cún con tội nghiệp:

“Mẹ ơi, Dương không cho con ở lại...”

“Kệ nó, mẹ đã mời thì cứ ở lại” – Mẹ tôi thấy thế thì tức giận nói.

“Anh ấy không ở đây được!!!” – Tôi hét lên

“Vì sao?” – Cả hai người đồng thanh.

Tôi vò đầu bứt tai, cần phải có lí do nữa sao...

“Tắm..đúng rồi..bây giờ là buổi tối, mẹ định cho anh ấy tắm ở đâu???”

“Ở nhà mình!”

“Ahhh, ý con không phải thế, ý con à quần áo đó, anh ấy đâu có mang quần áo theo”

“Bố mày vẫn còn để mấy bộ ở nhà đó”

“Vậy lúc ăn xong thì sao? Cũng sắp mưa rồi, mẹ định để anh ấy tắm mưa về nhà à?”

“Cái này không quan trọng” – Mẹ vuốt vuốt tóc anh – “Nếu mưa thì ngủ lại một đêm!”

“Vâng” – Hàn Vũ gật gật đầu, cười toe toét.

Tôi bất lực nhìn hai người đó “kẻ tâng người bốc” trong bữa cơm, chỉ còn nước thở dài nằm vật ra ghế sofa, nhắm tịt mắt lại...

Một lúc lâu sau, tôi cảm thấy bên trên hơi nặng nề, có mùi bạc hà quen thuộc thoảng qua mũi...

Mở mắt...

O.O?...

^0^!...

“Á á á...”

Bịch!

Tôi từ trên ghế sofa rơi cái bịch xuống đất, đầu u một cục vậy mà tên thủ phạm vẫn có thể ngồi trên ghế cười te tởn...

“A, anh bị làm sao thế? Bỗng dưng đề lên người em”

Tôi thét ra lửa, tên bạn trai đáng chết dám dọa ma người khác.

Hàn Vũ ngồi trên ghế sofa, trên người mặc bộ đồ ngủ của bố tôi, tay cầm điều khiển TV:

“Anh chỉ lấy điều khiển TV thôi, là tại em nằm lên nó chứ bộ”

“ANh..”

Tôi xịt khói đầu, chồm lên định véo tai anh thì bị anh bắt được, lè lưỡi:

“Định bạo lực sao? Không có cửa đâu”

“Yahh, bỏ tay em ra”

“Đừng mơ”

Và thế là hai chúng tôi cái nhau trên ghế sofa ngoài phòng khách, vật lộn nhau không biết bao lâu, cho đến khi có tiếng mẹ vọng ra:

“Hai đứa sao cứ như vợ chồng mới cưới thế? Nghịch chưa đủ hả?”

Cái gì cơ??????

“Mẹ à tại vì anh ấy...”

“Mẹ à, con chỉ đang giáo dục lại vợ yêu thôi” – Tên đó ngắt lời tôi, còn nháy mắt với tôi một cái

“Vậy sao? Giáo dục vừa vừa một chút, mẹ muốn nhanh nhanh có cháu bé!!!”

“Mẹ...”

Tôi mới chỉ là con bé 16 tuổi thôi mà, mẹ ơi, mẹ đừng biến con thành bà cô đã có chồng chứ!!!

28. Chương 28

Từ hôm đó Hàn Vũ ngày ngày chở tôi đi học, ngày ngày đưa tôi về làm tôi lãnh đủ mọi ánh mắt từ ngưỡng mộ đến ganh tị của nữ sinh toàn trường.

“Ngưỡng mộ chết đi được, nếu tao có một người bạn trai ga-lăng, đẹp trai như vậy thì có phải tốt không???”

Con Ngọc la làng với tôi khi hai đứa đang đi dày tập thể dục, tôi cười cười:

“Anh Thành của mày chưa đủ ga-lăng sao? Có cần tao thông báo kết quả với ổng không?”

Nó bĩu môi, quay đi chỗ khác.

“Ê..kia..kia...”

Nó kêu kêu tay tôi, tôi nhóm đầu dậy:

“Chuyện gì?”

Nó hất mặt về phía trước, tôi nhìn theo hướng đó, bắt gặp Hàn Vũ đó đang chơi bóng rổ ở sân bên cạnh.

Anh mặc bộ quần áo thể dục màu trắng kẻ đỏ, mồ hôi từ trán rỏ xuống người, bết vào tóc vàng, khuôn mặt hiện lên biểu tình nghiêm túc hiếm thấy, thân người nhanh nhẹn đập bóng, tránh đối thủ sau đó nhảy lên và....

“Hura, ăn điểm rồi...” – Tiếng hô những cô nàng mê trai vang lên, trên tay nào là máy ảnh, nào là điện thoại, tiếng chụp ảnh tách tách vang lên hòa cùng những tràng pháo tay không dứt.

Hàn Vũ có vẻ rất khoa trương, sau khi ăn điểm thì nháy mắt với bọn họ một cái. Mấy cô nàng đó được thêm niềm động viên, chủ động tiến lại gần đưa cho anh nước lạnh và khăn bông.

Tôi nhìn thấy cảnh đó thì nhún vai không quan tâm:

“Có sao đâu chứ?”

Con Ngọc ngồi bên cạnh nhăn nhăn cái mũi:

“Mày thì lúc nào chả không sao? Đợi đến lúc mất bạn trai rồi để xem mày nói được gì?”

Tôi không nói gì, mọi chú ý tập trung vào công cuộc buộc giày...

Sẽ nói gì nhỉ?

À, có lẽ vẫn sẽ là “Minh chia tay đi”, hay như những câu nói làm độc giả rớt nước mắt trong những cuốn tiểu thuyết ngược tâm, sẽ là: “Ngay từ ban đầu tôi chỉ lợi dụng anh thôi” hay “Chỉ là một trò chơi thôi mà, tôi không ngờ anh lại nhập tâm như thế”...

Về kết cục sẽ là nhân vật nam chính đi tìm để trả thù nữ chính, hại nữ chính thân tàn ma dại, đau khổ đến chết...

Tôi thật sự không muốn nghĩ nữa...bởi vì cái loại đau khổ đó tôi đã sớm nếm mùi rồi...

...

““Cô dám nói những lời đó với tôi sao?”

“Cô đi biệt tích 2 năm không một lời tạm biệt. Đến khi gặp lại cô rồi thì xem tôi là người dung, cô nghĩ mình là ai mà có cái quyền như thế..”

“Tôi nói cho cô biết, nếu cô dám nhắc những lời vừa rồi trước mặt tôi thì tôi....sẽ giết cô”

...

Bốp

Bỗng một quả bóng không biết từ đâu rơi xuống chân tôi, nảy nảy mấy vòng rồi lăn về sân sau

“Bạn nữ gì đó ời!!” – Một chàng trai dáng người cao cao cất giọng, hình như là người trong đội của Hàn Vũ

“Là mình à?”

Tôi chỉ tay vào mình, cậu ấy gật đầu:

“Bạn lấy hộ mình quả bóng với nhé!”

Ồ, hóa ra là quả bóng vừa nãy, tôi ồ lên một cái, chạy đi.

...

Khuôn viên trường thực chất là một khu vườn nhỏ, nghe nói là do các cựu học sinh trồng để kỉ niệm trường, tôi chạy dọc theo con đường dải cỏ xanh ngắt, bóng của những cây phượng già đổ xuống nền cỏ xanh tạo nên những khoảng xanh đậm nhạt thích mắt, nắng hè làm dậy lên mùi hoa ly quen thuộc. Tôi hít một hơi, đưa mắt nhìn quanh những bụi cây nhỏ...

A, có cái gì nhô ra kia...

Tôi chạy đến đó, lập tức nhìn thấy cái bóng tròn tròn ẩn sau cây vạn tuế màu đỏ cam. Cười hi hi thành tiếng, thấy rằng công sức của mình bỏ ra cũng không ít, a phải bảo anh chàng đó bồi thường mới được...

Tôi hí hửng nhặt nó thì bị một bóng người dọa cho suýt nữa ngã lăn ra đất...

Đó là một chàng trai dáng người dong dỏng cao, trên người mặc bộ đồng phục học sinh áo trắng quần đen. Cả người nằm thoải mái giữa thảm cỏ êm, hai tay kê đầu, mắt nhắm nghiền, cả người tỏa ra khí chất cao ngạo cùng cảm giác cô đơn không nói lên lời...

Ánh nắng rải lên con người đó một màu vàng cao quý, làm tôn thêm vẻ huyền bí mê hoặc, nổi bật lên màu tóc đỏ quen thuộc...

Tôi thở nhẹ nhẹ, thật không ngờ lại chạm mặt anh trong tình huống này...

Tôi cố nhắc nhở mình phải rời khỏi nơi này, rời khỏi người con trai đó những chân cứ vô thức bước đến bên cạnh anh...

Tôi đưa tay vuốt nhẹ từng đường nét rắn chắc trên khuôn mặt anh, từ cái trán cao thông minh, dần dần lướt xuống đôi lông mày lá kiếm, đến cái mũi cao ngạo sau đó dừng lại ở đôi môi mỏng nhợt nhạt...

Tôi thấy sống mũi mình cay cay, bặm môi, hai tai đưa lên che miệng..

Dương mày không được khóc..không được khóc

Không được...

Tôi hoảng hốt, vội vàng bỏ chạy nhưng cánh tay bị một lực đạo mạnh mẽ níu lại, tôi mất thăng bằng, ngã xuống đất...

Run rẩy mở mắt, đập vào mắt tôi là màu nâu lạnh lùng trong mắt anh, tôi dấy dựa muốn thoát nhưng bị anh ghì lại:

“Thả..ra..thả tôi ” – Giọng tôi bắt đầu lạc đi...

Anh phản nộ:

“Cô đến đây làm gì?”

“Tôi..tôi...” – Tôi lúng túng

“Cô thấy tôi chưa đủ khổ sao? Cô thấy tôi chưa đủ tội nghiệp à? Tôi hỏi cô cô đến đây làm gì? Đã đi rồi đến đây làm gì?”

Thiên Bảo...

Anh ấy...

29. Chương 29

Tôi mím môi, cảm nhận từng hơi thở tức giận của anh lướt qua mặt, nó làm cho từng tế bào trên cơ thể tôi đông cứng lại...

“Thả...thả tôi ra...” – Tôi yếu ớt lên tiếng.

Bàn tay anh siết chặt cổ tay tôi, đau đến ứa nước mắt, tôi cố gắng đập vào người anh nhưng vô dụng. Anh tức giận, ghì chặt tôi xuống thảm cỏ xanh ngắt, cảm giác nhột nhột của những ngón cỏ non chạm vào da mặt khiến tôi khó chịu:

“Thả tôi ra...”

“Đây là lần thứ bao nhiêu cô nói câu này rồi vậy? tôi đáng khinh đến thế à?”

Tôi không nói gì, bặm môi...

“Sao vậy? không có gì để nói hả?” – Anh cười khinh bỉ - “Cô còn chưa trả lời tôi mà, cô đến đây làm gì?”

Tôi thở hắt ra:

“Tôi đến nhặt quả bóng”

Anh nhú mi, cuối cùng cười to:

“Ồ, hóa ra là vậy, hóa ra tôi cũng chẳng là gì trong lòng cô cả...”

Không phải, không phải đâu...

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh, quay mặt đi, giọng nhẹ nhẹ:

“Cái gì đã qua rồi thì cứ để nó qua đi..nín kéo...cũng vô ích thôi”

Tôi thấy bàn tay anh siết chặt thêm, tôi tức giận, quay sang nhìn anh thì bị ánh mắt anh dọa cho sững người...

Nó mang một cái gì đó đau khổ, một cái gì đó phẫn nộ, một cái gì đó thất vọng...

“Tại sao? Tại sao các người đều nói với tôi như vậy? Tại sao cứ làm tôi đau khổ như vậy? em nói đi, nói cho tôi biết đi...tại sao chứ...”

Anh tức giận thét lên, gục xuống hông cổ tôi, giọng yếu ớt:

“Tại sao?...tại sao? ”

Vì em không xứng với anh...vì em đã rất nhẫn tâm rồi...

Thiên Bảo, em không muốn làm anh đau khổ, đừng nhìn em như thế...đừng như vậy nữa, anh biết em yếu đuối lắm không...

Bất chợt tôi lặng người, một giọt nước nóng hổi trượt xuống vai tôi. Tôi kinh hoàng, mở to mắt nhìn anh, nhìn bờ vai đang run lên của anh...

Đừng mà...Thiên Bảo...em không xứng đâu...

“Thả cô ấy ra”

...

p/s: Tác giả chính là mẹ ghẻ của nhân vật..huhu tớ cũng muốn lắm chứ nhưng như vậy rất tội cho Hàn Vũ, mà tớ lại vô cùng like Hàn Vũ, trong khi mọi người thì lại thích Thiên Bảo

30. Chương 30

“Bỏ cô ấy ra”

Sống lưng tôi lập tức cứng lại, hơi thở cũng không còn đều như trước...

Sau đó một cánh tay kéo tôi dậy, bắt giác tôi muốn vùng vẫy, thóa khỏi bàn tay đó nhưng nó cứ siết dần, siết dần...đau đến nỗi không còn cảm giác nữa...

Bàn tay bị Thiên Bảo nắm chặt cũng dần buông lỏng...

Tuột dần

Tuột dần

Tuột dần

Như chính trái tim tôi từ hai năm trước... tuột dần khỏi lồng ngực tôi...

Lí trí tôi gào thét, nói rằng hãy nắm lấy nó đi, nắm lấy bàn tay lạnh giá đó đi...nhưng từng ngón tay cứ cứng lại, không thể cử động được...

Ngay lập tức tôi ngã vào lồng ngực của Hàn Vũ, cảm nhận hơi thở anh phập phồng lên xuống không đều nhau...là lo sợ...lo sợ một cái gì đó mất đi...

“Có vẻ thiếu gia tập đoàn IC vẫn còn hứng thú với bạn gái tôi nhỉ?”

Thiên Bảo đứng dậy, tay phủi phủi vài ngọn cỏ non dính ở áo, đảo mắt về phía chúng tôi, hơi dừng ở bàn tay của Hàn Vũ, có một cái gì đó dâng trào mãnh liệt sau đó tắt hẳn...

Hàn Vũ có vẻ tức giận vì thái độ đó của anh, một lúc sau lấy lại được bình tĩnh thì nhếch môi, kinh bỉ nói:

“Là tìm lại tình cũ phải không? Hình như tôi đã nói với anh rồi...” – Vòng tay anh bỗng siết chặt lại – “Cô ấy mãi mãi là của tôi...”

Tôi chết lặng

Anh ấy biết rồi...

Biết hết rồi...

Ngay thời khắc ấy tôi bỗng hiểu ra...

Hàn Vũ còn ngu ngốc hơn cả tôi, ngu ngốc hơn cả Thiên Bảo, anh ngu ngốc đi yêu một con bé như tôi, ngu ngốc cười đùa trước mặt tôi, ngu ngốc níu giữ một tình yêu không chung thủy...

Anh diễn kịch giỏi hơn cả tôi, luôn che giấu con người thật bằng vẻ bất cần bên ngoài, tổn thương cũng chỉ biết giữ trong lòng, dù biết hết nhưng vẫn muốn làm một tên ngốc bị tôi xoay vòng vòng...

Tôi cười khổ, mày quá tàn nhẫn rồi, Trần Hoài Dương mày quá tàn nhẫn rồi...

Ban đầu là làm người mày yêu nhất đau khổ, sau đó tìm một thể thân cho anh ấy, lừa con người đó bằng bộ mặt giả tạo của mày...

Hàn Vũ...anh ấy biết chỉ là thể thân cho Thiên Bảo...

Ngay từ đầu, Hàn Vũ biết tôi chấp nhận là bạn gái anh là vì anh giống Thiên Bảo, vì anh có mùi hương bạc hà thoang thoảng và vòng tay ấm áp như Thiên Bảo, anh ấy biết Thiên Bảo thường chở tôi bằng chiếc xe đạp có rổ bằng cỏ thơm đi dạo phố, biết anh ấy thường đưa tôi đi ngắm hoàng hôn, thường mua lắc tay có hạt pha lê cho tôi...

Có cái gì trong lòng tôi quặn lại... Ôi mày vẫn còn biết đau sao? Mày vẫn còn có cảm giác sao? Một con quỷ như mày vẫn còn biết thống khổ sao? Vẫn còn biết hối hận sao?

Đột ngột mắt tôi tối sầm lại, như một vật thể không trọng lượng, tôi ngã xuống nền cỏ êm ái, tâm hồn đột nhiên vô cùng thanh thản, thanh thản đến mức kì lạ, ước gì cứ mãi như vậy, có lẽ sẽ tốt hơn...

Giải thoát...

Là cách Thiên sứ vứt bỏ nỗi đau...

...

Tình yêu là viên thuốc đắng bực đường nhưng lại vô cùng mê hoặc, để khi người ta biết đó là viên thuốc đắng nhưng vẫn cứ muốn ăn nó, vì muốn cảm nhận vị ngọt bực bên ngoài dù rất ngắn ngủi...

31. Chương 31

Ngoại truyện 1: Lời của Thiên Bảo!

Trần Hoài Dương...

Đó là người con gái đầu tiên tôi yêu, cô gái với mái đầu buộc lệch tinh nghịch, đôi má phúng phính dễ thương, đôi lúc nhỏ nhen đến dễ ghét, nhiều lúc lại nũng nịu và trẻ con...

Là người con gái cho tôi cảm giác nhẹ nhàng như những cơn gió thoảng mùi hoa nhài thoang thoảng, làm người khác cứ mãi chìm vào đó, cảm nhận nó mãi mãi...

Là người con gái vô tình bước qua cuộc đời đầy nhàm chán của tôi, mang cho tôi hạnh phúc và niềm vui...

Trần Hoài Dương...

Cũng là nỗi đau mà mãi mãi tôi chẳng thể xóa bỏ, là người tước đoạt đi mọi thứ, từ hạnh phúc, hi vọng cho tới trái tim tôi...

Em đến nhẹ nhàng như làn gió nhưng lại đi vội vàng như một cơn bão lớn, khiến tôi sợ hãi, khiến tôi đau đớn...

“Trò chơi này, ngay từ đầu anh đã thua rồi...”

Lời nói đó cứ lặp lại, lặp lại mãi trong mỗi cơn ác mộng của tôi. Em coi cuộc tình của tôi là trò đùa không hơn không kém, coi tôi là một con rối rồi xoay nó vòng vòng, đùa nghịch với nó rồi bỏ nó đi. Đúng vậy, tình yêu của tôi chỉ là một thứ rẻ tiền như thế, rẻ tiền đến nỗi không đủ để mua niềm hứng thú của em dù chỉ một giây nhưng...nhưng tại sao nó lại làm tôi tổn hại như vậy, hại tôi mãi mà chẳng quên được em?

Ông trời thật sự rất bất công, cuộc sống của tôi hai năm đó chỉ có chờ đợi và đau khổ thì cuộc sống của em lại toàn niềm vui, nụ cười đó vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời của những ngày hè Sài Gòn năng động, làm cho người ta ghen tị, làm cho người ta ngưỡng mộ...

Ngay từ giây phút ấy, tôi đã thề sẽ trả lại hết cho em, trả lại nỗi thống khổ tôi đã chịu hai năm qua, trả lại tất cả, kể cả những lời nói như con dao sắc cứa vào lòng tôi...

Để em hiểu được, yêu em khổ sở biết chừng nào, nhọc nhằn cỡ nào...

Vì chỉ khi yêu mới phải đau khổ, vì tôi đau khổ cũng vì quá yêu em...

p/s: Đây là món quà mình giành tặng cho những người yêu mến anh chàng tóc đỏ, có lẽ là đền bù ấy phút giây nhần tâm của chính tác giả (so-ri-sô-mắc!!!). Mong nó sẽ không gây ra tác dụng phụ, yêu các readers nhiều!!!

32. Chương 32

Tường trắng, ga giường trắng, đệm trắng...

Như những lần trước, dung ngón chân cũng biết đây là phòng y tế, chỉ có điều...tâm trạng tôi hình như không được tốt bằng những lần trước...

Định nhòm người dậy nhưng đầu đau như búa bổ, tôi mệt mỏi quay về phía cửa ra vào, thở hắt ra...

Hàn Vũ...

Anh ngồi ở chiếc ghế nâu gần giường, hai mắt nhắm nghiền, đôi lông mày nhíu lại khó chịu, gương mặt dường như không còn tươi tỉnh như trước nữa...

Tôi mím môi, đưa tay chạm vào mặt anh...

Anh giật mình tỉnh dậy, thấy tôi biểu tình đầu tiên là vui mừng, sau đó nó mất dần..mất dần cuối cùng là ánh mắt đầy mệt mỏi...

“Để anh đi gọi thầy Tùng” – Anh cất giọng nhẹ nhẹ, đứng dậy đi ra ngoài

Tim tôi lỡ một nhịp, vội vàng túm tay anh lại, giọng nghẹn ngào:

“Vũ...đừng đi mà...”

Tôi thấy tay anh hơi run lên, sau đó bàn tay to lớn của anh dần tuột khỏi tay tôi:

“Anh đi gọi thầy Tùng, lát nữa sẽ quay lại”

“Không đâu...”

Tôi cố sống cố chết nắm lấy tay anh, cố gắng ghì anh lại, hốc mắt cay xè, từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống :

“Em sai rồi...Vũ, đừng đi mà...em sai rồi..hức hức...đừng đi mà...”

Anh thở hắt ra, quay người lại ngồi xuống bên cạnh tôi, tay đưa lên lau nước mắt cho tôi:

“Ngốc, đừng khóc, anh không đi nữa...em biết em khóc xấu lắm không?”

Tôi nấc lên, xà vào lòng anh, khóc nức nở...

“Vũ..em sai rồi..hức hức..em sai rồi, anh đừng bỏ em mà...hức hức”

Tôi cảm nhận được hơi thở anh không được đều, lồng ngực phập phồng lên xuống, cuối cùng anh lên tiếng, giọng pha chút tự giận:

“ Em sai chỗ nào chứ? Em đâu có sai, người sai là anh, biết không nên yêu mà vẫn cứ cố chấp”

Tim tôi thất lại

“Là em sai mà, là em sai hức hức...là em...”

“Em nói xem, tại sao yêu em mà khó khăn vậy chứ? Mỗi ngày cứ phải lo lắng sẽ mất em, em khó nắm bắt đến vậy sao? Đến nỗi anh giành hết tâm hồn để hiểu em mà vẫn chẳng được?”

Hàn Vũ..xin lỗi...

Xin lỗi vì đã làm khổ anh...

“Em biết không, đã nhiều lần anh nghĩ hay là buông tay đi, có lẽ anh sẽ không đau khổ như vậy nữa nhưng lại chẳng có dũng khí đó, chẳng thể rời khỏi em, nói cho anh biết đi...tại sao yêu em ại khó khăn như vậy?”

Giọng anh cứ đều đều vang lên, chọc thẳng vào lồng ngực tôi, lòng dâng lên nỗi hối hận khôn cùng, tôi chỉ biết ôm anh thật chặt, cố gắng không để anh đi...

Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa đầu tôi, luồn vào những lọn tóc rối:

“Dương, chúng ta bắt đầu lại có được không? Anh sẽ cố gắng để hiểu được em, em cũng cố gắng yêu anh có được không? Coi như không có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn sẽ yêu nhau được không?”

Giọng anh mang theo chua xót và niềm hi vọng mà tôi chưa từng thấy, tôi sững người một giây, sau đó dụi vào người anh:

“Được, bắt đầu lại đi...”

Bắt đầu lại em có thể cố gắng yêu anh, cố gắng quên anh ấy...

Bắt đầu lại để có thể đền bù lỗi lầm của em với anh...

Vậy thì bắt đầu lại đi, cho em một con đường giải thoát, cho em một con đường quay lại...

Có hối hận hay không? Em không biết...

Nhưng em sẽ cố gắng..cố gắng để yêu anh...

...

Giải thoát, đối với Thiên sứ là một cách để thoát khỏi nỗi đau

...

Mãi mãi là bao lâu?

Tôi không biết...Có thể là một năm...hai năm..mà cũng có thể là cả cuộc đời...

Thề nguyện mãi mãi yêu nhau nhưng rồi kết thúc cũng chỉ là nỗi đau chần chọc...

Vậy thì thôi đừng yêu nữa có lẽ sẽ bớt khổ đau

...

“Honey!” – Hàn Vũ ngồi trên chiếc xe địa hình màu đen tuyền, tươi cười vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi ngái ngủ, nhăn mũi với anh:

“Sao sớm vậy chứ, hại em còn chưa ăn sáng...”

ANh cười hì hì:

“Hôm nay boyfriend sẽ miễn phí cho girlfriend một bữa ăn sáng, không lấy tiền công đâu!!!”

Tôi lè lưỡi, chạy đến gần anh...

A, cái xe này...

“Sao vậy???”

“Không...em...em đang...yahhh, anh định để em ngồi đâu đó!!!”

ANh mím môi nhin cười, cốc vào đầu tôi:

“Con ngốc này, em đứng ở cái để chân đằng sau đó”

A...

Tôi loạng choạng đứng trên hai cái thanh để chân đó, vì không giữ được thăng bằng mà phải bám vào vai anh...

“Bám cho chắc đó, anh đi đây!!!” – Anh cười ranh mãnh

A, tên này định...

“Yahhh, Hàn Vũ anh định...AAAAA”

Chưa để tôi nói hết thì chiếc xe đã phóng như bay, tôi sợ chết bám chắc vào vai anh, nuốt nước bọt cái ực...

“Hàn...Hàn..Vũ, anh..anh là cái đồ...”

Phía trước truyền đến tiếng cười khúc khích của anh...

“Hầm nóng tình cảm chút xíu thôi mà” – Sau đó cho xe lao đi nhanh hơn

Tôi bắt đầu phấn khích vì cảm giác gió tạt qua mặt, khoan khoái lạ thường, ban đầu là một tay sau đó dang cả hai tay ra hứng gió...

“Woa....mát quá!!!”

“Công nhận đi, anh là người bạn trai rất tâm lí đó nhé!”

“Tâm lí cái đầu anh ý” – Nói rồi tôi cốc vào đầu anh một cái

ANh kêu lên:

“Người yêu ơi, bây giờ chúng ta đang trên đường đó nhé, nếu anh bị tai nạn là em thành góa phụ đó!”

“ANh dám nói em là góa phụ à??? Nhéo cho anh chết!!!”

“Ai ui, được rồi anh không nói nữa..tha cho anh..au ui!!”

“Haha, néo cho anh chết!!!”

“ ... ”

“ ... ”

Tiếng cười, tiếng cãi nhau của chúng tôi hòa vào không khí mát mẻ kì lạ của sáng sớm, thật tốt, như vậy thật sự rất tốt...

Ngay lúc đó tôi nghĩ mình đã có thể quên được Thiên Bảo, ít ra cứ mở lòng mình như vậy sẽ được giải thoát...

...

“Kittt”

Xe của Hàn Vũ đỗ trước cửa một nhà hàng tây sang trọng, chưa kịp để tôi ngạc nhiên thì anh đã kéo tôi vào trong

“Cho tôi một salad, bánh hấp trung quốc và 2 suất bít-tết”

Trong khi Hàn Vũ vẫy cô bồi bàn lại chọn món thì tôi nhìn quanh quất khắp nhà hàng

“Đúng là tiêu tiền không ngại tay” – tôi thốt lên một câu

Anh búng nhẹ vào mũi tôi:

“Không cho em nói như thế!”

Tôi lè lưỡi không thèm cãi lại.

Cô bồi bàn mang ra những món Hàn Vũ vừa gọi, mắt tôi sáng lên, xông vào anh nhanh gọn...

Hàn Vũ không động miếng nào, nhìn tôi ăn ngon lành, tôi vừa nhai, vừa ngẩng lên nói với anh:

“Bít-tết anh có ăn không đó???”

Anh phì cười, đẩy đĩa bít-tết còn lại sang chỗ tôi.

Tôi tròn mắt nhìn anh:

“Woa, bạn trai em ga-lăng từ lúc nào vậy? thường ngày anh tranh ăn với em dữ lắm mà!!!”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi thích thú:

“Em nghĩ xem?”

“Hừm” – Tôi tựa cằm vào chiếc thìa dài - “Là anh uống nhầm thuốc chuột nên thần kinh bị dấn đoạn”

Mặt anh lập tức đen lại.

Tôi bĩu môi, cần gì biểu tình giữ như vậy chứ:

“Hay tắc mạch máu não, tính tình đột nhiên thay đổi???”

Anh lấy tay xoa xoa hai bên thái dương:

“Có mà em bị tắc í!!!” – Nói rồi cốp vào đầu tôi một cái

Wé! To gan to gan, dám đánh tôi.!

Tôi lấy cái thìa vừa ăn, đánh vào đầu anh.

“Dơ quá” – Anh nhăn mặt

Tôi cười đắc ý:

“Cho anh chết, chừa cái tội dám đánh em!!!!”

Cốp

Eo ơi dơ chết mất!!!!

“Quà trả lại đây!!!”

“ANH dám...yahhh trả thù lại cho em!!!”

Chúng tôi mãi mê đánh nhau, hết thù rồi đến dĩa bị chúng tôi sử dụng làm công cụ khẩu chiến, mọi người trong nhà hàng ngạc nhiên nhìn chúng tôi, mấy cô phục vụ chỉ biết khóc không ra nước mắt...

“Cậu chủ!!!”

Bỗng nhiên một tiếng nói làm hoạt động của chúng tôi ngưng lại....

Là Thiên Bảo!!!

33. Chương 33

Trong một giây phút, tôi cảm thấy như thời gian ngừng lại...

Người con trai với mái tóc đỏ rực rỡ bước vào mang theo vị băng hàn rõ rệt, lạnh lùng và bất cần...

Ánh mặt trời xuyên vào cửa kính, chiếu vào dáng người dong dỏng cao của anh, làm cho anh dường như mờ ảo, khó nắm bắt như những làn gió chiều đượm mùi hoa nhài thoang thoảng. Tôi ngây người nhìn anh, nhìn dáng người cô độc của anh, rong lòng dâng lên nỗi mong nhớ khó tả...

Tôi cảm nhận được một bàn tay to lớn nhéo nhẹ vào má mình, giật mình quay lại...

Hàn Vũ...

Ánh mắt đó là sao vậy?

“Nhóc con, miệng em dính mỡ này!”

Tiếng nói của anh phá vỡ không khí cô đặc trong nhà hàng, mọi người dường như vừa thoát khỏi cơn mơ, nhìn chúng tôi ngây ngô, sau đó có một vài người bùm miệng cười.

Tôi đỏ lừ mặt, ngồi xuống cầm cốc ăn

Khó nuốt quá...

“Em làm sao vậy?” – Anh lo lắng

Tôi bặm miệng định tiếp tục ăn nhưng tay dường như rã rời, cuối cùng đặt dĩa xuống:

“Em no rồi!”

Hàn Vũ nhìn tôi một cái, cuối cùng thở hắt ra, gọi cô bồi bàn lại thanh toán...

Tôi cảm thấy sống lưng lạnh buốt, bất giác quay đầu lại...

Thiên Bảo nhìn tôi với cái nhìn thản nhiên, khóe môi dường như hơi nhếch lên...

Là khinh bỉ phải không? Anh nói đi là khinh bỉ phải không? Tại sao vậy? nếu là khinh bỉ tại sao em lại thấy nó đau đớn đến vậy, khổ sở đến vậy?

Tôi nhắm mắt, quay người đi, nhịp thở đã không được đều như trước.

“Chúng ta đi!”

Hàn Vũ mỉm cười, nắm tay tôi kéo ra ngoài, bàn tay anh siết chặt lại, nhất thời cử chỉ đó làm tôi ngạc nhiên...

...

Có hối hận không? Em không biết...

Nhưng đó là cách để em giải thoát, cách để em cố gắng yêu anh ấy...

Vậy thì tại sao? Tại sao em mãi mãi không thể quên được?

Là vì quá đau khổ hay vì quá yêu anh?

34. Chương 34

Cả chặng đường đó tôi và Vũ không nói với nhau câu nào...

Có thể anh ấy giận mà cũng có thể nhận ra một điều gì đó...

Một điều rất quan trọng với tôi...

“Kittt”

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên âm thanh chói tai, tôi nhảy xuống từ phía sau, vì đứng quá lâu nên chân mỏi nhừ.

“Ra về anh sẽ đi đón em” – Anh lên tiếng.

“Ừ” – Tôi gật gật đầu, cúi mặt xuống đất

Một lúc sau khi nghe thấy tiếng anh đạp xe đi được vài bước thì tôi mới lên tiếng:

“Vũ...xin lỗi”

Xe đột ngột phanh lại:

“Việc sáng nay..em...em...” – Tôi ấp úng không nói nên lời

“Anh sẽ cho em thời gian” – Anh quay người lại, miệng hơi nhếch lên – “Quên một người không phải là dễ...anh..sẽ cho em thời gian”

Tại sao tôi lại thấy giọng anh ngập ngừng như vậy?

“Anh mong em sẽ quên được hẳn”

Tôi bặm môi, cố nở một nụ cười:

“Cảm ơn”

Anh nháy mắt, cười thật tươi sau đó nhảy lên xe phóng đi xa...

Tôi thở dài, tay bắt giắc sờ lên chiếc lắc tay bạc kim...

Không phải là “tin”...mà là “mong” sao?

Vũ, có phải anh biết rồi không? Biết tất cả?

...

Tôi gục đầu xuống bàn học, hít sâu rồi lại thở dài...

Nặng nề quá...nặng nề muốn chết...

Nặng!!!!

Nặng!!!!!!

Nặng!!!!!!!

“CON ĐIÊN NÀY, MÀY ĐỪNG CÓ ĐỀ TAO NỮA!!!”

Con Ngọc bấu môi, nhồm người dậy, miệng còn nhóp nhép kẹo cao-su:

“Đề có tí mà đã nổi điên rồi...”

=.= !....

“Mày chết đến nơi rồi con!!!”

Tôi hét lên xông vào nó, nào đám nào đá nào nhéo...mạnh bạo đến nỗi nó còn không có hơi nhử kẹo cao-su ra...

Bài học cho những ai chọc giận bản cô nương!!! Hừ

“I like to be anything you want

Hey girl, let me talk to you...”

Chuông điện thoại của tôi vang lên, tôi đá cho con Ngọc cái cuối cùng rồi nhồm người dậy nghe điện thoại...

Ashiii, chết mất thôi, sao gọi mà không thưa vậy nè?

Một giọng nam trầm lạnh vang lên...

Tôi hoảng hốt vội vàng tắt điện thoại....

Mở to mắt nhìn cái tên trên màn hình điện thoại:

My rain (01684103203)

“I like to be anything you want

Hey girl, let me talk to you...”

Chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, tôi cứ nhìn chăm chăm vào nó, không dám bắt bắt máy...

My rain (01684103203)

“Mày có nghe không thế?” – Con Ngọc bên cạnh nhú mày hỏi.

“Ừ”

Tôi yếu ớt nói, hít một hơi dài, sau đó bấm phím nghe...

Hóa ra vậy, không chỉ có mình tôi...

Mà anh cũng vẫn giữ số cũ...

Bây giờ tôi mới biết...

Tôi và anh...cả hai đều là những kẻ gốc tự lừa dối nhau...

Nhưng...không thể quay đầu lại nữa rồi...

Vì em đã đi quá xa rồi...

Xa đến nỗi chỉ có thể tiếp tục bước đi thôi...

Tôi bặm môi, không nói...

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó nhàn nhạt lên tiếng...

Cái gì cơ?

Dập máy rồi!!!

Tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại, một lúc sau mới bỏ nó vào túi, xòe tay ra...

Ôi, hóa ra vẫn không thể bình tĩnh được...

“A Dương, sao tay lại chảy máu thế này!!!”

Con Ngọc hốt hoảng cầm lấy bàn tay đầy máu của tôi, tôi cười:

“Không sao, bị xước chút xíu”

“Con gốc này, thế này mà mày bảo chút xíu đó hả? ngồi đó đi, để tao đi xin anh Tùng ít bông băng” – Sau đó chạy biến...

Tôi nhìn nó, bàn tay nắm vào, thả ra...

Nắm vào..thả ra

Nắm vào..thả ra

Có lẽ lần sau không nên nuôi móng tay nữa....

“Tired of being alone

Sick of being single

I think I need me a girl”

Chuông điện thoại lại lần nữa vang lên, nghe là có thể biết là chuông dành riêng cho ai rồi.

Chiều nay?

Bình tâm lại nào...

2 giờ 30 phút khu Đông ư?

Lẽ nào....

35. Chương 35

Đông hay Tây đây?

Dường như đó là một sự chọn...

Mà cũng có thể là một bước ngoặt...

Là Vũ hay Bảo?

....

Tôi đứng trước cửa nhà, mắt nhìn mông lung một hồi...

2 giờ 30 phút...

“Dương...”

Hàn Vũ đứng dựa nhẹ vào chiếc xe x-game màu đen, vẫy vẫy tay với tôi...

Tôi không nói gì, cũng không cười, chạy đến đó, leo lên xe anh...

Không thể quay đầu lại nữa...

Vì em đã đi quá xa rồi...

Xa đến nỗi chỉ có thể tiếp tục bước tiếp thôi...

...

UC plaza, khu Đông 3 giờ 00 phút...

Tôi bị Hàn Vũ kéo hết hàng này đến hàng khác, khi thì đi mua quần jeans khi thì mua áo đôi,... qua 30 phút đi mua tay tôi đã chất đầy đồ...

Hazz nhìn những cặp đôi khác xem, bạn trai sẽ xách đồ giúp bạn gái vậy mà với tôi lại ngược lại, bạn trai chạy đi xem đồ, bạn gái lững thững theo sau...

Hay thật, bây giờ mình vẫn còn tâm trạng để tự giễu...

Tôi lo lắng ngược mắt về phía cổng Tây...

Chắc anh ấy sẽ không chờ đâu, sẽ không chờ đâu...

Tôi tự trấn an mình bằng mấy câu nói nhảm như thế, nhưng cứ càng như vậy lòng lại trĩu nặng...

“Dương. Chúng ta chụp ảnh đi”

Hàn Vũ tươi cười kéo tôi vào trong một cái lều nhỏ, tôi quay sang nhìn anh khó hiểu:

“Chụp ảnh đôi đó, có biết không?” – anh búng nhẹ vào chop mũi tôi

Ồ, ảnh đôi...

2 năm trước cũng có một chàng trai nói với tôi như vậy

...

“Là ảnh đôi đó, có biết không đồ ngốc?”

...

Tôi cắn môi, cố thoát ra khỏi cái suy nghĩ đó, cười cười:

“Em có phải đồ ngốc đâu chứ? Sao lại không biết!!!”

Câu trả lời đó dường như xuyên về quá khứ, về những kí ức vui vẻ hai năm về trước...

Vì lúc đó, đã có lần anh hẹn tôi đến đây hẹn hò...

Tách...

Ánh đèn flash nhấp nháy đột ngột làm tôi chói mắt, khi định thần lại thì đã bị Vũ kéo ra ngoài, anh nói gì đó với ông chủ rồi cầm 2 tấm ảnh nhỏ đến trước mặt tôi...

“Anh một cái, em một cái!”

Tôi nhìn nó một lúc rồi gật gật đầu.

“Đi ăn kem nhé! Nhìn em hôm nay có vẻ không vui!”

Anh chu môi, làm mặt xấu với tôi. Tôi phì cười, nhéo nhéo vai anh:

“Còn không mau đưa bốn cung đi”

“Tuân lệnh” – Anh đưa tay phải lên trên đầu làm tư thế nghiêm của quân đội rồi kéo tay tôi chạy đến quán kem gần đó...

Có lẽ vậy là đủ rồi phải không?

Đủ để em quên được anh...

...

“Hey Dương”

Hàn Vũ quơ quơ tay trước mặt tôi, tôi nhướm mày:

“Hừm?”

Anh cười cười, lấy từ trong túi một chiếc hộp màu xanh dương đưa cho tôi...

Tôi cầm lấy nó, tò mò mở ra...

Bên trong là một chiếc kẹp tóc hình đôi cánh nhỏ làm bằng pha lê, ánh đèn ni-ông trong quán kem làm nó sáng rực rỡ, tôi chú ý thấy ở góc đôi cánh có một dòng kí tự nhỏ...

Hs2D

“Lại là dịp gì nữa đây?” – Tôi mím mím môi

Anh cúi nhẹ vào đầu tôi, giọng giận dỗi:

“Hết biết em nữa, hôm nay là sinh nhật em đó...”

“Cái gì cơ?”

Chắc chắn là nghe nhầm rồi, không phải...không phải đâu...

“Anh nói hôm nay là sinh nhật em, 15 tháng 6”

Àm...

Một tiếng nổ to vang lên, tất cả những người trong quán kem đều giật mình nhìn ra ngoài cửa...

Rào...rào...rào

Bất chợt từng hạt mưa rơi xuống lòng đường khô hạn, người đi đường vội vàng kiếm một chỗ trú mưa, người bán hàng cũng nhanh chóng dọn hàng...

Mưa...

15 tháng 6...

Đầu tôi vang lên “đình” một cái...

...

“2 giờ 30 phút, khu Tây UC plaza”

...

“DƯƠNG EM CHẠY ĐI ĐÂU ĐÓ”

Tiếng gọi thất thanh của Hàn Vũ vang lên từ phía sau nhưng tôi chẳng còn tâm trí để quan tâm nữa, tôi cố sức chạy thật nhanh, mặc kệ trời mưa ra sao, mặc kệ gió có như thế nào, tôi cứ chạy...chạy rồi chạy...

...

“Sao anh lại ở đây? Em đã nói không đến được rồi mà, mưa thế này mà anh đứng đây coi được sao?”

“Anh nói sẽ..chờ..chờ em mà”

“Hức..hức...đồ ngốc, hức...anh có biết em lo cho anh lắm không..nếu em không đến được thì làm sao? Hức..hức...”

“Anh biết là em sẽ đến mà...dù như thế nào thì em..em vẫn sẽ đến thôi...”

“Hức...hức...Vì sao chứ? Hức..nếu em bỏ anh không quay lại thì làm sao? Hức hức”

“Vì anh biết dù thế nào em vẫn sẽ yêu anh..mãi mãi yêu anh ”

...

Hức...Thiên Bảo, em yêu anh, mãi mãi yêu anh...

Thiên Bảo, em sai rồi...hức hức anh ở đâu?

Tôi đứng bần thần trong màn mưa trắng xóa, mưa tạt vào mặt, vào người đau rát.

Tôi không quan tâm, không quan tâm gì hết, tôi chỉ cần anh thôi..hức hức Thiên Bảo anh ở đâu?

“THIÊN BẢO, ANH Ở ĐÂU”

Tiếng gọi của tôi hòa vào tiếng mưa lộp bộp, chắc chắn anh không thể nghe được đâu...

“THIÊN BẢO, ANH Ở ĐÂU”

“THIÊN BẢO...”

“THIÊN BẢO TRẢ LỜI EM ĐI”

Tôi cứ thế gào thét, đến nỗi cổ họng đau rát, miệng nếm được cái mùi vị tanh tanh của máu...

Bỗng nhiên có một bàn tay chạm vào lưng tôi, tôi mở to mắt quay người lại...

Thiên Bảo...

Em biết mà, biết anh sẽ chờ em mà...

Thiên Bảo, anh là đồ ngốc...

Tôi cứ bần thần nhìn anh, cổ họng tắc nghẹn...

“Nhóc con, mưa thế này chạy ra ngoài không sợ bị cảm sao?”

Giọng anh nhẹ nhẹ hòa vào gió, ẩn chứa sự cưng chiều khó cưỡng lại...

Tôi mím môi, xà vào lòng anh...

“Bảo..hức hức..em tìm thấy anh rồi...”

Em tìm thấy anh rồi...

Tìm thấy anh rồi...

Chàng trai của hai năm trước...tìm thấy rồi...

Bàn tay lạnh buốt của anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi như thói quen 2 năm về trước...

Tôi vùi đầu vào hõng cổ anh, hít hà mùi hương bạc hà thoang thoảng quen thuộc...

Phải vậy không anh? Em mới chính là người không buông tay được...

“Dương...Anh yêu em”

ANh yếu ớt lên tiếng, sau đó tôi cảm nhận được đầu anh gục xuống vai tôi, cả người đổ ập xuống, hơi thở yếu dần...

Không...không đâu....

Không được..không được đâu....

36. Chương 36

Người tôi như đóng băng, các khớp ngón tay dường như bị liệt, chẳng còn cử động được, cứ giữ nguyên tư thế, ngẩng đầu nhìn cái biển cấp cứu màu đỏ chói...

Tại sao nó cứ sang mãi như vậy chứ?

Bên cạnh có một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi, tôi không quay sang, chỉ nhàn nhạt hỏi người đó:

“3 tiếng rồi phải không?”

Người đó thở hắt ra:

“3 tiếng rồi”

Hay thật, 3 tiếng rồi mà tôi cứ tưởng như 3 năm vậy...

Nước mắt không tìm được trào ra, tôi bặm môi, nhắm tịt mắt lại...

Đừng mà...tôi không muốn khóc...

Đừng mà...

Đừng...

Không biết từ bao giờ tôi đã ngã sang vai người đó khóc nức nở...

Thiên Bảo...

ANH tỉnh dậy đi...tỉnh dậy nhìn em một lần được không?

Anh bảo sẽ làm em đau khổ mà, bảo sẽ trả thù em cơ mà...em đang ở đây này, anh dậy đi chứ, dậy đánh em đi, mắng em đi...

Đừng nằm mãi như thế mà...em đau lắm anh biết không? Đau xé tim rồi đây này...

“Dương, bác sĩ ra rồi kìa...”

Tôi lập tức bật dậy, từ phòng cấp cứu, một người mặc áo blue đi ra, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi...

“Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi bác sĩ...bác nói cho cháu biết đi...anh ấy thế nào rồi...”

Tôi kích động bám lấy tay ông ta...này sao ông không nói gì vậy? nói đi Thiên Bảo của tôi như thế nào rồi?? nói đi chứ??

Một bàn tay to lớn kéo tôi lại:

“Bác sĩ, cô ấy hơi sốc một chút...”

Ông bác sĩ gạt đầu, nhìn tôi với ánh mắt đồng tình...

Đừng có nhìn tôi như thế? Tôi đang hỏi ông đó, Thiên Bảo như thế nào rồi? anh ấy như thế nào rồi?

Một lúc sau ông ta mới lên tiếng:

“Cậu ấy có tiền sử bị hen suyễn phải không? May mà được đưa đến bệnh viện sớm, nếu không với tình trạng như thế có lẽ đã không qua khỏi rồi...”

Ý ông ta là Thiên Bảo vẫn bình thường phải không?

“Bác sĩ...anh ấy bây giờ làm sao rồi?”

“Thuốc mê vẫn còn tác dụng, có lẽ khoảng 4 tiếng nữa sẽ tỉnh, hai người phải chú ý không được để bệnh nhân ra gió lạnh nếu không sẽ ảnh hưởng tới khả năng hồi phục của cơ thể ”

“Vậy..vậy bây giờ tôi có thể vào thăm anh ấy không?”

Ông ta gạt đầu:

“Chỉ được từng người một thôi”

Tôi thoát ra khỏi bàn tay của người đứng sau, từng bước từng bước tiến vào phòng bệnh...

Cánh cửa trắng nặng nề mở ra, mùi thuốc sát trùng bốc lên khó chịu, tôi đưa mắt nhìn về phía góc phòng bệnh...

ANH ấy kia rồi...

Tôi tiến đến, ngồi xuống bên cạnh anh...

Thiên Bảo anh mệt mỏi lắm phải không? Nằm ngủ lâu như thế chắc chắn rất khó chịu nhỉ?

Tôi ngẩn ngơ nhìn anh, người con trai đó đã gầy đi rất nhiều, hai gò má đã hóp lại, môi cũng tái đi, nếu không biết có lẽ chính tôi cũng không ngờ anh có thể thành ra như thế...

“Đừng mà...đừng mà...”

Bảo, có phải anh ấy đang nói không?

“Bảo? Bảo em đây”

“Đừng mà...đừng mà...”

“Bảo? anh đang nói cái gì vậy?”

“Dương...đừng mà...đừng đi mà...”

Tôi chết lặng...

“Bảo, em đây, em không đi đâu”

Bất giác tôi nắm lấy tay anh, bàn tay anh lạnh buốt...

Một lúc sau dường như bình tâm lại, anh không còn nói mê nữa, chìm sâu vào giấc ngủ rất ngon lành...

Chỉ có một điều..tay anh nắm chặt lấy tay tôi...

Tôi nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đó, nước mắt không hiểu tại sao lại ứa ra...

“Bảo, em xin lỗi...”

...

Một vài cô ý tá ngồi túm tụm lại một góc:

“Ai cha, là cuộc tình tay ba sao? Thật là khổ thân cho anh chàng tóc vàng, ảnh đẹp trai thế cơ mà...”

“Đúng là ảnh rất đẹp trai...”

“Mấy bà định mơ sẽ چرا چرم được ảnh hả? nhìn ảnh thế kia cơ mà, người ta làm sao mà quên được tình cũ chứ...”

“Ôi ước mơ~~”

“Các cô định đi làm việc hay là ngồi đây tán chuyện suốt cả buổi thế?”

Một phụ nữ với chiếc áo blue đã cũ, gương mặt già dặn từng trải bỗng nhiên xuất hiện, mấy cô ý tá đó giật mình sau đó đồng loạt cúi đầu:

“Y tá trưởng..tụi em..tụi em đi làm việc đây” – Rồi chạy đi mất biến

Bà y tá trưởng đơ ra một hồi cuối cùng cũng lắc đầu bỏ đi để lại đằng sau một dáng người cô đơn đứng dựa vào thành cửa...

Người con trai với mái tóc vàng lấp lánh như ánh sao đêm...

...

Là tôi thua hay tôi không muốn chấp nhận...

Đã biết từ đầu không thể yêu em mà vẫn cứ cố chấp yêu...

Yêu em thật sự khó vậy sao...Dương?

37. Chương 37

Bác sĩ nói đúng...

4 tiếng sau Thiên Bảo tỉnh lại...

Anh hình như rất mệt mỏi, bắt đầu thở dốc, mắt còn đảo đảo nhìn xung quanh như tìm cái gì đó...

Cô ý tá bước vào, kiểm tra một số thứ rồi truyền nước và đi ra ngoài.

Cô ấy nhìn thấy tôi thì hơi sững người, tôi gật đầu chào cô ấy, cô ấy lung túng đáp lại:

“A...cô không vào sao? Tôi kiểm tra xong rồi”

Tôi đưa mắt nhìn vào phòng bệnh:

“Ừm, có lẽ anh ấy cần nghỉ ngơi, dù sao cũng cảm ơn cô!”

“A..không sao!!”

Cô nàng cười xấu hổ, sau đó xin phép đi làm việc..

Tôi thở hắt ra...

Có cần phải lễ phép như thế không chứ?

...

Tôi đã nói chưa nhỉ? Tầng thượng là một nơi lí tưởng để thư giãn, nhất là những lúc căng thẳng...

Tôi chọn một chỗ gần lan can, ngồi bệt xuống đất.

Từ phía này có thể nhìn rõ một khoảng rộng lớn của thành phố đường xá rộng lớn chằng chịt, những tòa cao ốc chót vót rực rỡ dưới ánh mặt trời, những ngôi nhà ở với mái ngói đỏ chót san sát...

Má phải bất ngờ có cảm giác mát lạnh...

Tôi quay người lại...

Hàn Vũ...

Hàn Vũ áp một lon nước ngọt vào má tôi, giả bộ lo lắng:

“Ôi, nhóc con đã biết u sầu rồi ư?”

Tôi bĩu môi, giật lấy lon nước trong tay anh, vặn nắp tu ừng ực...

Cảm giác cái thứ dung dịch mát lạnh đó tràn vào cổ họng thật sự rất tuyệt, ngọt ngọt, chua chua, chất chất...

“Là trà chanh hả?”

Hàn Vũ ngồi xuống bên cạnh tôi, móc túi lấy ra một lon bia, tay bật nắp cái “tạch”:

“Ừ, loại ngon nhất đó!”

Nói rồi anh ngửa cổ tu một ngụm.

Tôi chun chun mũi:

“Ai cho trẻ vị thành niên được uống bia hả?”

Anh phì cười, lắc lắc cái lon đã uống được một nửa trước mặt tôi, tôi cầm lấy, hớp một ngụm, nhắm mắt:

“Èo ơi, đáng ghét!”

“Nhưng nó lại khiến ta suy nghĩ được một số chuyện”

Tôi cúi mặt, cuối cùng bặm môi:

“Vũ..chuyện sáng nay...”

“Em không cần giải thích đâu, anh biết hết rồi...”

Giữa một không gian tràn ngập ánh nắng, chàng trai với mái tóc vàng lấp lánh như ánh sao đêm, ngửa mặt lên trời, cười vu vơ, khung cảnh tuyệt hảo như thế mà làm tôi dấy lên một cảm giác thê lương khó tả...

“Vũ, em...”

“Dương, nếu bây giờ có một quả táo và một quả dâu tây thì em sẽ chọn loại nào?”

Bỗng nhiên anh hỏi một câu không ăn nhập gì với câu chuyện làm ôi giặt mình:

“Tại sao anh lại hỏi thế?”

“Thì em cứ trả lời đi!”

Hừm, táo và dâu tây...

“Cả hai loại em đều thích, tốt nhất là ôm tất ^0^”

Đúng vậy, ngu gì đi chọn một quả...

Anh lắc đầu bất lực...

“Em là cái đồ..nhất quyết chỉ được chọn ột quả thôi!”

Chỉ được một thôi sao? Thật là đáng tiếc:

“Em không chọn dâu, chọn loại nào cũng tiếc hết!”

“Vậy một ngày buộc em phải chọn thì sao?”

Tôi bậm môi, không nói gì...

“Dương, anh cho em lựa chọn, giữa anh và Thiên Bảo, em sẽ chọn ai?”

Hàn Vũ và Thiên Bảo...

Thiên Bảo là người tôi yêu...

Hàn Vũ là người làm tôi vui vẻ...

Tôi không biết...

“Cho em thời gian đi” – Tôi nhìn thẳng vào mắt anh – “Cho em thời gian, em sẽ trả lời anh...”

“Được” – Anh gật đầu, mỉm cười – “Dù quyết định của em ra sao thì anh cũng sẽ chúc phúc cho em!”

Tôi bị câu nói của anh làm chột xúc động, mắt bắt đầu cay cay

“Này đừng có khóc, nhóc con ngốc nghếch này, sao lúc nào em cũng khóc vậy”

Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, tôi khịt khịt mũi:

“Cảm ơn anh..Hàn Vũ, cảm ơn anh...”

38. Chương 38

“Này, có phải cậu biết rồi không?”

Trong phòng bệnh rộng lớn sắc mùi thuốc sát trùng khó chịu, một chàng trai dáng người cao lớn, nửa người trên hơi dựa vào tường, ánh nắng nhỏ xuyên qua tấm rèm màu cà phê chiếu vào người cậu ta, làm nổi bật mái tóc vàng rực...

“Biết cái gì?”

“Lí do cô ấy bỏ cậu mà đi! Tôi đoán cậu đã biết từ trước rồi”

Giọng nói đó trầm ngâm một lúc...

Đôi môi người con trai tóc vàng hơi nhếch lên.

“Biết rồi thì sao?”

Người con trai tóc vàng cup mắt, bước đến, kéo tấm rèm đó ra, tay đưa lên chạm vào tấm kính:

“Tôi và cậu...để cô ấy lựa chọn”

“ ... ”

“Dù cô ấy chọn ai, tôi cũng sẽ chúc phúc cho cô ấy...”

Người con trai tóc vàng tiếp tục mân mê cửa kính.

“Tôi tưởng cậu đã biết câu trả lời rồi mà”

Người ấy hơi sững lại, cuối cùng cất giọng:

“Đúng....ngay từ đầu đã biết rồi”

....

2 tháng sau...

...

“HURAAA, NGHỈ HÈ RỒI”

Con Ngọc hét lên, bám vào cổ tôi phấn khích.

Thời gian trôi đi cũng thật là nhanh, thấm thoát đã hai tháng trời rồi, nghĩ lại tự thấy mình trải qua rất nhiều chuyện, rất nhiều rắc rối, dường như những chuyện đó đã là của ngày hôm qua, nhìn mọi người vui vẻ như vậy...tâm trạng cũng khá hơn phần nào...

“Yahhh, sướng quá đi mất, không uống công mình ngày ngày học như điên”

Cái con bé này, ngày qua ngày chỉ biết ăn với ngủ, không ngủ thì ăn, không ăn thì ngủ mà kêu cái gì chứ?

“Dương, không phải năm nay ông Vũ tốt nghiệp sao? Mà không hỏi ông ấy đăng kí đại học gì à?”

“Hôm qua tao có hỏi, ảnh bảo vẫn chưa quyết định”

“Úi chà, đến bây giờ vẫn chưa quyết định được à?”

Nó bĩu mũi, vác cái cặp lên vai, vênh mặt lên...

“Với trình độ đó của ông thì chắc phải đi du học rồi, hazzz thiên tài thì sướng lắm sao?”

Tôi phì cười, cốc vào đầu nó:

“Với cái óc heo như mày thì nghĩ đơn giản lắm đó”

“Ái da, con này sao mày dám cốc đầu tao” – Nó trợn trừng mắt nhìn tôi

Tôi lè lưỡi

“Có giỏi thì ra đây mà bắt nè” – Rồi chạy biến

“Yahhhh, Trần Hoài Dương, đứng lại cho tao!!!!!!!!!!!!!!”

...

Tôi đứng thẫn thờ trên con đường rợp bóng cây xanh ngắt, nghĩ đến những ngày được anh đưa đến đây chơi...

...

“Anh và Thiên Bảo em chọn ai?”

...

Tôi thở dài, một thời gian dài như thế, những cái gì cần nghĩ cũng đã nghĩ rồi, đột nhiên cảm thấy quyết định không phải là quá khó khăn, chỉ là day dứt...

Phải rồi...rất day dứt...

Tôi dừng xe bên hồ nước, đưa mắt ngắm nhìn từng làn sóng xanh rờn gợn lặn tẩn. cúi đầu nhặt mấy hòn đá nhỏ, tôi cầm lấy chúng mà lòng dâng lên cảm giác khác lạ...

“Không biết còn được không?”

Tóc..tóc...

Hòn đá được tôi ném xuống nước, vang lên những âm thanh bắt tai rồi chìm nghỉm...

“Hứ, sao chỉ được có hai bước?”

A ya, lúc trước tôi chơi trò này giỏi lắm cơ mà, tại sao bây giờ lại tệ như vậy...

Tóc..tóc..tóc...

Không khả quan, mới chỉ được ba bước...

Tôi định ném hòn đá đi thì bỗng nhiên thấy tay mình trống rỗng...

A, hòn đá vừa nảy đâu?

Tóc...tóc...tóc...tóc...tóc...tóc...tóc...

Wow, 7 bước lận!!!

Tôi đưa ánh mắt sung bái nhìn Hàn Vũ, anh ấy héch mặt nhìn tôi phần khích...

“ANh siêu ghê ha!!!”

“Đương nhiên, anh là thiên tài mà”

Xì, mới khen có tí mà đã lên mặt rồi!

Tôi lè lưỡi, không nói gì, hai tay nắm chắc lấy lan can, người ngửa ra sau...

“Nghỉ hè rồi vui chứ?”

“Tạm được! hừm dù kết quả thi hơi tệ” – Tôi vĩnh môi đáp lại

ANh lắc lắc đầu bất lực.

“Còn anh thì sao?”

“Hừm, cũng được”

“Không, ý em là anh định thế nào cơ, thi đại học ấy!”

ANh trầm ngâm không nói gì, tôi biết ý cũng không hỏi, cả hai dần chìm vào yên lặng...

“Em...chắc đã quyết định được rồi chứ”

Một lúc sau, anh mới lên tiếng

Tôi im lặng, nhìn thẳng vào mắt anh, gật gật.

Đáy mắt anh hiện lên tia hồi hộp cùng mong chờ...

Tôi thở hắt ra, chỉ ngón trở lên trời...

“Vậy sao?”

“Vâng!”

“Không hối hận chứ?”

“Vâng”

Tôi chạy đến ôm lấy anh, hít hà mùi hương trên người anh...

“VẬY là táo, phải không?”

Tôi hít hít người anh:

“Mùi này có vẻ rất khó chịu”

ANH cốc một cái vào đầu tôi...

“NHA đầu kia, ai cho em nói nó khó chịu!”

Tôi cười khì khì, xoa xoa đầu. Một lúc sau mới nín cười nói:

“CẢM ƠN anh!”

CẢM ƠN anh nhiều lắm, HÀN VŨ...

Vì đã ở bên em, chăm sóc em và yêu em...

Em sẽ mãi mãi không quên anh...

“KHÔNG cần cảm ơn anh...”

HÀN VŨ cười khúc khích.

Tôi nhìn anh khó hiểu.

Anh nín cười, hất mặt ra đằng sau

“CẢM ƠN cậu ta mới đúng”

Tôi nghiêng đầu, nhìn chiếc xe đạp đằng sau anh...

ANH ấy!!!

Tôi trợn mắt nhìn HÀN VŨ...

“Anh...”

“Coi như là móm quà cuối cùng anh tặng em”

HÀN VŨ lè lưỡi, sau đó chạy đi, chạy được một quãng thì quay người lại hét lớn:

“DƯƠNG, HẠNH PHÚC NHÉ!”

Tôi đứng trân trân, cúi đầu xuống đất, đến khi nghe thấy tiếng giày cọc cọc lại gần thì mới ngóc đầu lên...

THIÊN BẢO...

“ANH nhìn thấy hết rồi đúng không?”

THIÊN BẢO hai tay rút túi quần, đưa mắt nhìn đi chỗ khác:

“KHÔNG thấy...”

Rồi đột ngột bước đi...

A, anh ấy đổ mặt kia...

Tôi nhìn theo bóng anh một hồi lâu, miệng không kìm được nhếch lên, cuối cùng đuổi theo anh:

“NÀY, nói dối cái gì chứ?”

“KHÔNG thấy”

“Rõ ràng thấy mà, thấy em chỉ tay lên trời đó...”

“Chỉ lên trời thì làm sao chứ? Tôi không hiểu?”

“KHÔNG hiểu? Được, để anh nói cho anh biết...Trời là...” (có bạn nào không biết không đó?)

“ ... ”

“Aya Thiên Bảo, anh đi đâu đó...chờ em với...”

“ ... ”

“Ê, anh thật sự không hiểu gì à?”

“ ... ”

“Này...định làm lơ em đó hả?”

“ ... ”

“A...a...a...đứng lại...”

*** The end***

Lời cuối:

Cuối cùng thì “Yêu anh từ một chiều mưa ” cũng đã end rồi *tung hoa*!!!

Thật sự mình có rất rất nhiều điều muốn nói với mọi người nhưng có lẽ cái kết này đã nói hết với mọi người rồi!

Thật sự ban đầu mình rất túng với cái kết, sau một đêm chập vậ suy nghĩ cuối cùng cũng đã đánh máy hoàn thành. Xung quanh cái kết này thực sự có rất nhiều câu chuyện buồn cười.

Ban đầu, mình định để Hoài Dương hát bài “Đông xanh” của Vy Oanh để tỏ tình với Thiên Bảo nhưng mà thế sẽ mất rất nhiều thời gian để viết (sr, mình là con người lười làm) thế nên cái ý nghĩ đó đã bị bóp chết ngay từ khi còn ở trong bụng nước.

Một lúc sau mình lại nghĩ hay là để cô ấy đến lớp tỏ tình trực tiếp với Thiên Bảo nhưng nghĩ lại thấy nó rất rất là...(là thế nào nhỉ?) nói chung là rất chối, thế nên khi vừa mới viết xong mình đã del ngay lập tức!

Cuối cùng mình nghĩ ra cái kết này, có lẽ nó rất đơn giản, có vẻ không phù hợp với văn phong của cả câu chuyện nhưng nó lại ình cảm giác rất nhẹ nhàng, không chập vậ, nghĩ đến đâu có thể viết tới đó (viết xong còn cười được nữa nè ^0^!!).

Có một bạn nói mình xây dựng tính cách nhân vật và tình huống câu chuyện khá rắc rối (mình không có ý chém bạn đâu), à đây thực ra là một sở thích của mình, những câu chuyện càng rắc rối, càng bí hiểm mình càng thích , điều đó có một ảnh hưởng nhất định với văn phong của mình!!!!

Ài, hình như bon chen nhiều quá! (hì hì), cuối cùng mình rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ fic (tuy lời cảm ơn nói rất nhiều rồi nhưng vẫn cứ phải nói), cảm ơn những lời động viên của các bạn! Mãi mãi yêu các bạn những tình yêu của tôi!!!!

Aries

Hòa Bình, ngày 2 tháng 6 năm 2012

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-mua>